

Son Dönemin Siyasal Yapısı

Dr. Abdulkadir Turan

Nisan 2020 İstanbul

İçindekiler

Önsöz	2
Son dönemin siyasi yapısı -1	3
İSLAM: ÖZGÜRLÜK RUHU	4
İSLAM: EMPERYALİZMİN BİRİCİK DÜŞMANI	5
İSLAM: HÜRRİYETE AÇILAN KAPI	6
Son Dönemin Siyasi Yapısı -2	7
“SEN GERİCİSİN” KAMPANYASI	9
‘GERİCİ DEĞİLİZ’ ÇIĞLIĞI.....	9
Son Dönemin Siyasi Yapısı -3	11
‘MODERNİZM` DENEN DİN	13
MODERNİZMİN MEZHEPLERİ: İDEOLOJİLER	14
Son Dönemin Siyasi Yapısı -4	16
HANGİ İDEOLOJİ FARKLI?.....	18
AHLAK TERCİHİN NEDİR?	19
Son Dönemin Siyasi Yapısı -5	20
OSMANLININ DIŞ ETKİLERE AÇILMASI	22
TÜRKİYE`NİN DIŞA BAĞLILIĞI.....	23
Son Dönemin Siyasi Yapısı -6	25
SAĞ VE SOLUN SOSYAL İKTİDARI	26
TÜRKİYE - AMERİKA İLİŞKİLERİ.....	27
ABD`NİN “SOSYAL İKTİDAR” ÇABASI.....	28
Son Dönemin Siyasi Yapısı -7	29
‘İDEOLOJİK EVRİM`	30
SARAY İÇİ BİR İSYAN: SOSYALİZM	31
EMPERYALİST BİR PROJE: ULUSAL SOL.....	32
Ve Son Söz:	33
Sev-Genç’in Ardından Zevk-Genç	33
BİR ZAMANLAR SEV-GENÇ VARDI!	34
ZEVKPERİZMİN DOĞUŞU	35
Günümüz İslam Dünyasında Zevkperestlik.....	36
DÜNYANIN ZEVKPERİZMLE MÜCADELESİ.....	37
İSLAM DÜNYASINDA ZEVKPERİZMLE MÜCADELE	37

Önsöz

Son dönemin siyasal yapısı, yine o siyasal yapıyı belirleyenler veya yoğunca onun etkisi altında olanlarca yazılınca genelde saptırılarak anlatılmıştır. Bu çalışmada size “modernizm”le özdeşleşen o siyasal yapıya dışarıdan bir bakışı bulacaksınız.

Bu çerçevede, meselenin köklerine cesaretle inmeye ve dallarını ele alırken vicdandan ayrılmamaya özen gösterdim.

Müslümanlar olarak özellikle 20. yüzyılın yarısına kadar genellikle dışımızdaki gerçeği anlamaya çalışmaktan ürkütük ya da o gerçeği anlamayı gereksiz bulduk. Oysa o gerçek her an kapımızdaydı ve biz, geleceğimizi yeniden kurmak için o gerçekle mutlaka yüzleşmek durumundaydık.

Bu çalışma bu açıdan modernizmle yüzleşmeyi esas alan ve birbirini tamamlayan yazılardan oluşuyor.

Bir düşünce çalışması olarak yorucu gelebilir ama ben hikâyenin daha ilk yazıda yakalandığı takdirde devamının rahat okunabileceğine inanıyorum.

Okumak, not almak ve aradaki boşlukları güçlü bir yorumla doldurmak... Bunlar iyi bir okuyucunun vazgeçilmezleridir. Bu çalışmayı okuyanların bunu yapacaklarına dolayısıyla, bu yazılardan hakkıyla istifade edeceklerine, onları kendi zihin dünyalarında geliştirip yarının yazılarını yazacaklarına inanıyorum.

Eseri bitirirken müellife dua etmeniz umuduyla inşaallah...

Dr. Abdulkadir Turan/İstanbul 2020

Son dönemin siyasi yapısı -1

Modern çağın en ağır niteliği, bu çağda İslam`ın ve Müslümanların toplumun siyasi ve sosyal yönetiminden uzaklaştırılmasıdır. Modern çağın diğer bütün özellikleri, bu özelliğin yanında teferruat kalır.

“Son dönem” diye başlığa alınan “modern çağ”, bizim açımızdan hemen hemen son iki yüz yıldır. Toplumun “siyasi yönetimi” ile kast edilen, devlet yönetimidir. Toplumun “sosyal yönetimi” ile kast edilen ise “devlet ötesi” kalan her türlü toplumsal olandır. Yasaların değiştirilmesi siyasi yönetim ile ilgili iken toplumun günlük yaşamının bir kültürel işgal projesi içinde İslam`dan uzaklaştırılması sosyal yönetim içinde görülür.

Modern çağda her bölümü başlangıcında planlanan ve sonunda da değerlendirmesi yapılan bir projeyle İslam ve Müslümanlar, önce siyasi yönetimden uzaklaştırıldı, sonra sosyal yönetimden tasfiye noktasına getirildi.

Öyle ki tarihi bir araştırma yaptığımızda bu projenin işletilmesine kadar olan süreç için biz, “Müslüman devlet ve toplumların hangi özellikleri İslam`a uymuyor?” sorusunu soruyorken bu projenin işleyip başarıya ulaşmasından sonra “Müslüman devlet ve toplumların hangi özellikleri İslam`a uyuyor?” sorusunu sormaya başlıyoruz.

Siyasi ve sosyal yönetimi büyük birer resim olarak düşünelim. Daha önce İslam`ın rengi bu resmi öylesine hakimdi ki biz o resimde beyaz bir sayfada siyah leke arar gibi gayr-i İslami

özellikleri arıyorduk. Modern çağdan sonra ise İslam, siyasi ve sosyal yönetimin o kadar dışına atıldı ki bu sefer biz kara bir sayfada beyaz noktalar arar gibi “Bu resimde İslam`a uyan ne var?” sorusunu sormak durumunda kalıyoruz. Aradaki fark, özellikle siyasi yönetimde bu kadar barizdir, uçurum bu kadar büyüktür. Sosyal yönetimde ise kara sayfada hâlâ odacıklar hâlinde beyaz alanlar görünüyorsa bu henüz projenin sosyal yönünün tamamlanmamasından kaynaklanıyor. Yoksa onların hoşgörüsünden değil. Bazen bir mahalle camisinin, bir Kur`an Kursunun inşasının bile onların psikolojisi üzerinde yaptığı etki onların aslında ne kadar müsamahasız olduğunu göstermeye yetiyor. Batılı ajanslar ve onların yerel uzantıları tarafından bize yönelik yapılan sosyal araştırmalarda cami sayısı, başörtülü kadın oranı gibi kriterleri dikkate almaları onların nasıl bir sosyal dönüşüm peşinde olduğunu açıkça gösteriyor. Bir şehirde içki satan yerin azlığı onlar için tek başına “gericilik” göstergesi olabiliyor. Bu, onların İslam`a uygun bir yaşam tarzına karşılık nasıl bir yaşam tarzını getirmek istediklerini açıkça ortaya koyuyor.

İster istemez soruyoruz: Uluslararası güçler, İslam`dan neden bu kadar rahatsız, İslam`ın siyasi yönetimdeki izleri bir yana sosyal yapıdaki izleri onları niye bu kadar ürkütüyor, İslam aleyhinde neden bu kadar ayrıntılı projeler yapıyorlar?

Bu çalışmada önce bu sorulara cevap arayacağız, bu soruların cevabıyla ilgili bugüne kadar üzerinde durulmayan, dikkatten kaçan bir alanı konu alacağız. Daha sonra bugün etkili olan siyasi yapının kökleri ve bugünkü durumu üzerinde duracağız.

İSLAM: ÖZGÜRLÜK RUHU

Modern çağın üreticisi olan uluslararası güçler, bu çağı tanzim ederken İslam`dan korktular. Çünkü Miladi 16. yüzyıldan itibaren sömürgelerden elde ettikleriyle dünyaya hükmetmeye aday olan bu güçler, dünya hakimiyetlerinin önündeki tek engel olarak İslam`ı gördüler.

İslam`ı önce Endülüs`ten fiili olarak tasfiye ettiler, oradaki Müslüman nüfusu neredeyse yok ettiler, sonra Kırım ve Balkanlardan tasfiye yoluna gittiler. Amerika`ya ise İslam`ı yaklaştırmamanın yolunu aradılar. Bu, ilk aşamayı. Kendileri için Avrupa ve Amerika`da İslamsız bir bölge oluşturmaya yönelik bu proje (Doğu Avrupa dışında) 19. yüzyılın başlarında tamamlandı. İkinci aşama ise İslam dünyasının bütününe yönelikti. Bu aşama önce siyasi tasfiyeyi, sonra sosyal tasfiyeyi kapsıyordu. Siyasi tasfiye aşağı yukarı 1950`de tamamlandı. O tarihten bu yana ise şiddetli bir sosyal tasfiye toplumun köklerine inerek neredeyse her bireyi İslam dışı bir yaşam tarzına ikna etmeye yönelik acımasız bir kültürel yok ediş sürecine doğru devam ediyor.

Ancak karanlığın en koyu noktasında aydınlık belirir. İslam`ın siyasi tasfiyesinin son noktaya ulaştığı bir dönemde İslam dünyası (1960`tan bu yana) bir siyasi uyanış içine girdi ve sosyal işgalin uç noktaya ulaştığı son süreçte bugün toplumsal bir uyanış söz konusudur.

Daha önce tek yönlü bir saldırı söz konusu iken siyasi ve sosyal tasfiye onların planladığı “doğal” süreç içinde ilerlerken bugün bu tasfiye projesi Müslümanların direnişiyle karşılaşılıyor, çetin bir mücadele alanı oluşturuyor. Uluslararası güçler, projenin her iki alanını da engelsiz yürütemiyorlar, kayıplar veriyorlar, yer yer geri çekiliyorlar, tavizler veriyorlar, uzlaşma projeleri geliştiriyorlar, yeni taktikler deniyorlar, bir yerde yol alırken öbür yerde neredeyse başa dönüyorlar.

Uluslararası güçler için İslam`ı yenmek bir dert oldu, bu dert onları çürüttü ama onların hiçbir projesi İslam`ın direnişini kıramadı.

Bu, İslam`ın zaferidir. İslam`ın “Hepimiz Allah`ın kullarıyız, kula kul olunmaz” ilkesiyle özünde taşıdığı özgürlük ruhunun direnişidir. Beden ölür, ruh ölmez. Özgürlük ruhumuz asla yok edilemez. Bu ruh; dünya var oldukça insanlığa özgürlük sevdası aşılama, insanlığa “sadece Allah`a kul olma” aklı vermeye, insanları kendilerine kul etme girişiminde bulunanlara karşı insanlığa direnme cesareti aşılama devam edecektir.

Yaşasın İslam`ın özgürlük ruhu, yaşasın İslam`ın hürriyet sevdası! Kahrolsun hürriyet düşmanları, kahrolsun modern çağın sinsi köle tüccarları!

İSLAM: EMPERYALİZMİN BİRİCİK DÜŞMANI

Sylviane A. Diof, “Allah`ın Kulları” adlı kitabında Batılı bir yazarın (özetle) “Emperyalizme karşı tek gerçek direniş İslam`dan geldi” tespitine yer veriyor ve hakkında çok az şey bildiğimiz şu tarihi gerçeği dile getiriyor:

Amerika kıtasını ilk sömürgeleştiren ve oraya gemilerle köle taşıyan ülkelerden İspanya 1503`ten itibaren elli yıl içinde tam beş emirname yayımlayarak Afrikalı Müslümanların Amerika`ya köle olarak götürülmesini yasaklıyor. Hatta sadece Müslümanların götürülmesini yasaklamıyor, Afrika`nın Müslümanlara komşu zenci toplumlarından da köle alınmasını engelliyor.

Zira yüzyıllar boyunca İslam`la mücadele eden İspanya, Müslümanları iyi tanıyor. İslam`ın özgürlük ruhunu iyi biliyor. Köle olarak götürülecek Müslümanların zulüm çiftliklerinden kaçarak Amerikan yerlilerine karışmasından, onlara kendilerinin köleler için “kötü gelenek” dedikleri özgürlük ruhunu ve hürriyet sevdasını aşılamasından, onları kula kulluğa karşı isyana sürüklemesinden endişe duyuyor.

İspanya yasaklasa da korsan köle tüccarlar, Afrika`dan Amerika`ya köle taşımaya devam ediyorlar. Böylece yeni dünya güçleri, kendilerini İslam`a karşı güvende hissettikleri o okyanus ötesi kıtada, o uzak yerde İslam`ın özgürlük ruhuyla yüz yüze buluyor.

“İspanya Krallığı iki şeyden dolayı endişeliydi: Birincisi, Amerika`da İslam`ın yayılması, ikincisi ise Müslüman kölelerin kıskırttığı isyanlarla karşılaşmak.”

Ağır kölelik koşulları, İslami eğitimi engelliyor, İslami ibadetleri engelliyor ama çiftliklerden kaçan ruhu özgür Müslümanların diğer köleleri ve Amerikan yerlilerini kula kulluğa karşı isyana teşvik etmekten, onlara özgürlük ruhu, hürriyet sevdası aşlamaktan alıkoymuyor.

1950`lerde başlayan Haiti İsyanı, Amerikan kıtasında köleliğe karşı ilk büyük isyandır. Haiti köleleri, bir tür putperestti. Ancak isyan üzerine yapılan titiz Fransız soruşturmaları ve sonraki dönem akademik araştırmaları, dünyaya hükmetmek isteyen uluslararası güçlerin karşısına İslam gerçeğini çıkarıyor. Alınan hiçbir tedbir, hiçbir ayak bağı, hiçbir beyin yıkama yöntemi, İslam`ın özgürlük ruhunun, hürriyet sevdasının o kıtaya taşınmasına engel olamamış. Gayr-i müslim bir topluma başkaları söz konusu olunca Batılıların “kötü gelenek” dedikleri özgürlük ruhunu, bedeni tutsak olsa da ruhu, bir Allah`a kul olmakla hür olan Müslüman köleler taşımış. O ezilmiş insanlara namazı, orucu öğretmemişse de “Sen insan olmakla, sana efendilik yapmaya kalkışan şu adamla aynı haklara sahipsin, sen insan olmakla hürsün” demeyi, hürriyet sevdasını onların kulağına fısıldamayı başarmış.

İSLAM: HÜRRİYETE AÇILAN KAPI

Haiti İsyanı`nın liderleri yakalandıklarında geçmişleri araştırıldı. Onlar görünür kayıtlarda Müslüman değildi ama bütün araştırmalar, Kur`an-ı Kerim ve Hz. Resulullah`ı işaret ediyordu. O liderler ya köken olarak Müslümandı ya da bir süre Müslüman kölelerle bir arada kalmışlardı. Bulgular karşısında öfkeye kapılan Fransız savcılar, onları kazıklara bağlayıp ateşe atarak yaktılar, ta ki ölü bedenleri bile özgürlük yaymasın, kalıntıları akıllara özgürlüğü getirmesin. Ama uluslararası güçler rahatlığa kavuşmadılar, onların hatıraları özgürlük meşalesi yakmaya yetti.

Daha sonra Brezilya`da köleler isyan etti. İsyanın altından bir daha İslam gerçeği çıktı. Bunun üzerine başta Brezilya olmak üzere bütün Amerika kıtasında İslam`a yönelik şiddetli yasaklar getirildi. Müslümanlar bir yana, Müslümanlardan az çok etkilendiği tespit edilen, örneğin üzerinde muska yakalanan her köle öldürüldü. Bazı bölgelerde ise kimilerine Afrika`ya dönme imkânı tanındı.

Daha önce köleleri insan kabul etmediği için onların Hıristiyanlaştırılmasına izin vermeyen Batı, Amerika`da İslam`dan uzak kalmak için köleler arasında Hıristiyanlığın yayılmasına izin verdi, hatta sonraki dönemde Hıristiyanlığa teşvik etti. Hıristiyanlığa zorladı, 20. yüzyılda ise eski köle halkların yüzünü sosyalizme çevirtti.

İslam korkusu Batı`yı, önce modernizm çağı başında sertçe karşı durduğu Katolikliğe, sonra kendi isyancı evladı sosyalizme ikna etti. Halklar İslam olmasın diye her yol meşruydı.

Çünkü sağır dilsiz bir hayvan gibi değil, basbayağı bir makine gibi çalıştırılan tedavi masrafına değmez diye yıpranınca “tamir” yerine yenisi alınan ve bunu kendi kaderleri olarak gören özgürlük ruhundan yoksun köleler İslam`la veya sadece Müslümanlarla tanışınca yok edilemez bir özgürlük sevdasına tutulmuşlar ve Batıyı korkutmuşlardı. Bugün Güney Amerika özgürlük sevdasıyla anılıyorsa buradaki en büyük etken İslam`ın hürriyet aşkıdır. O ateşlere atılan önderlerin hatıralarıdır.

O dönemde Amerikan kıtasının pek çok noktasında köle ve yerli isyanı yaşandı. Bir kısmı ateşe atılarak, bir kısmı ise “Bunlar Afrikalı değil, köleleştirilmeyecek toplumlardan olan Araplardandır” denerek Afrika`ya gönderilerek İslam`ın canlı simgelerinin yok edildiği yerlerde bile yapılan titiz araştırmalarda şu gerçek ortaya çıkıyordu: İsyancıların örgütlenme biçimi, Afrika`da sömürgecilğe karşı direnen Müslüman tarikatların örgütlenme biçiminin ta kendisiydi. Ama başka kanıtlar da vardı: İsyancı liderlerin üzerinden sadece Müslüman toplumlarda, özellikle Afrika sufilerinde rastlanan muskalar çıkıyordu.

Ve daha önemli bir kanıt: İsyan noktalarındaki dil üzerine çalışıldığında “Selamünaleyküm” sözünün bir parola gibi kullanıldığı anlaşılıyor; özgürlük türkülerinde ise yerel ağza uydurularak “La İlahe İllallah Muhammedün Resulullah, Allahu Ekber, Allah, Medine, Muhammed” deniyordu. Bundan daha büyük bir işaret olabilir miydi?

Bu, öyle bir ruhtu ki hiçbir engel tanımıyor, bir yolunu bulup uluslararası güçlere “La” demeyi başarıyor, bunun için onlarda bir “fobi” meydana getiriyordu, onların “dünya iktidarı” rüyasını bozuyordu.

Gayr-i İslami yapıların önü hep açılırken İslami yapıların önü neden kapatılıyor?” diye soranların, uluslararası güçlerin İslam`la yaşadığı bu tecrübeye bakmadan doğru bir cevap almaları mümkün değildir.

İslam`a karşı her mücadele, her engel, insanlığın özgürlük sevdasını, hürriyet aşkını yok etme girişimidir; kulları kula kul etme çabasının bir parçasıdır.

Bu çalışmanın devamında anlatılacak olanlar ancak bu çerçevede içinde oturtulursa doğru anlaşılabilir olur.

Son Dönemin Siyasi Yapısı -2

Üç kez peş peşe ‘Gerici, Gerici, Gerici` ‘Yobaz, Yobaz, Yobaz` ‘İrtica, İrtica, İrtica` diyelim. Gözümüzün önünde kesinlikle bir Müslüman manzarası belirecek, hayalimizde İslam`a ait simgeler yer alacak hatta ‘Yobaz` bir yana, üç kez peş peşe ‘Meczup` diyelim, bu kelimenin de en olumsuz anlamıyla gözünüzün önünde İslamî simgeleri taşıyan kişileri getirdiğini göreceğiz.

Kendi kendimizle yaptığımız bu basit deney neden hep aynı sonuçları veriyor? ‘Gerici` deyince hayalde neden hep İslami simgeler beliriyor?

İnsanlığın o olmadan asla ulaşamayacağı insani değerleri daha 1400 yıl önce insanlığa sunan bu muazzam din, gerici olur mu hiç? Asla...

Ama son dönemin 'Sen tekrarlamayı bil, toplum algısı o yönde oluşur' esasına dayalı siyasi propagandası o hayali inşa etmeyi başarmıştır. Bizdeki bu kötü hayal, o kötü propagandanın ürünüdür.

'Son dönem' diye başlığa aldığımız modern çağın siyasi yapısını belirleyen en önemli olaylardan biri 'gericilik' kavramının üretilmesidir.

Modernitenin köklerini gözlemeye yönelik bu kampanya hem Batı'da hem İslam dünyasında bir eski-yeni kutuplaşması oluşturdu.

Modernizm çağında 'eski' daima en büyük düşman, 'yeni' tek kurtarıcı ilan edildi. Eski; kötüleştirildi, ötekileştirildi, düşmanlaştırıldı. Yeni; sempatikleştirildi, yakınlaştırıldı, 'kurtarıcı melek' ilan edildi.

Bir değer 'eski' olması, onun 'kötü' olması için yeterli bir sebeptir; yeni olması da daha üstün olması için yeterdi.

Sözde insan aklının üstünlüğünü dünyaya kabul ettirmek isteyen, hatta akılcılık iddiası üzerinden Allah inancına savaş açmak kadar haddini aşan bu kampanya hem bağımsız gerçek hem de kendi gerçeği açısından akıl dışıdır, tutarsızdır, bütün dünyayı kaplayacak kadar büsbüyük bir yalandır.

Bağımsız gerçek açısından akıl dışıdır, tutarsızdır, yalandır. Çünkü temel insani özellikler için eskimek söz konusu olmadığı gibi, temel insani değerler içinde eskimek söz konusu değildir.

Bu iddia kendi iç gerçeği açısından akıl dışıdır, tutarsızdır ve yalandır. Çünkü 'eski' diye İslami değerlere savaş açan, İslam âlimlerini gerici diye etiketleyen bu kampanya, İslam'dan yüzyıllar önceki eski Yunan felsefesini ve İslam âlimlerinden yüzyıllar önce yaşamış eski Yunan filozoflarını kutsuyor. Eski Yunan felsefesini 'akıl', eski Yunan filozoflarını da 'akıl mutlak sahipleri' ilan ediyor.

Bu olabildiğine kolayca görülebilecek bir çelişkidir. Ama propaganda rüzgârının kaldırdığı toz görüntüyü bozuyor, insanları yanlış yollara saptırıyor.

Batı'da uzun bir çatışma sürecinin ardından Katolik Kilisesi ile uzlaşmaya varan modernistler, 'din' adına asıl düşman olarak İslam'ı ilan ettiler. Onlara göre 'din' çağı geçmişti, ideoloji çağı gelmişti ve onların propaganda pratiğinde dinin tek temsilcisi İslam'dı.

Bu aslında İslam'ın son din olduğunun, Ahir Zaman dini oluşunun açık bir zaferidir. İslam'ın hak oluşunu, bir daha ispatlayan bir mucizedir. Hz. Muhammed Mustafa salallahü aleyhivesellem'in son peygamber olduğunu duyuran bir mucize... Ama bu hakikat, İslam'ın taraftarlarının kurumsuz (organizesiz, teşkilatsız) olmalarından dolayı propaganda dalgaları içinde kaybolup gitti. Çünkü kurumsuz bir hakikat, sahihsiz bir sermaye gibidir. O, ya arada kaybolur gider ya da başkaları ondan işe yarayan kısmı alır, onu bizzat o hakikatin aleyhine o hakikatin sahiplerinin aleyhine kullanır.

“SEN GERİCİSİN” KAMPANYASI

Dünya iktidarını hedefleyen uluslararası güçlerle işbirliği yapıp İslam dünyasında İslam`ı eski-geri, İslam`a sahip çıkmayı da gericilik-yobazlık diye sunanların halka yönelik propagandalarında manevi değerler asla ciddi bir şekilde tartışma konusu yapılmadı. Onlar böyle bir tartışmanın kendi aleyhlerine olacağını bildiklerinden ona yanaşmıyorlar, manevi değerlere sahip çıkanlarla sürekli alay ederek onları iftiralarla gözden düşürerek bu cephede sadece saldırıdan oluşan bir mücadele stratejisi yürütüyorlar. ‘Dindarı yıprat ki din gözden düşsün, dindarla alay et ki din ciddiye alınmasın, dini simgeleri öylesine alay konusu et ki kimse onları tartışmaya cesaret etmesin` projesi doğrultusunda dilediklerini fazlasıyla elde ediyorlar.

Propagandanın bu yanı cahil bırakılmış halk üzerinde çok etkili olduysa da İslami şuura sahip olanlar kendilerini genel olarak onun etki alanının dışında bırakmayı başardılar.

İslami şuura sahip olanları da etkisi altına alan, modernist propagandanın bilimsel ve teknik gelişme ile ilgili yanıydı. Onlar bu alanda sürekli ortaya savlar attılar, İslami şuura sahip olanlar da kendilerini bir şeyler üretmek zorunda hissettiler.

Bir propagandanın etkilenmenin iki yolu vardır. Birincisi, propagandanın doğrudan hedefine ulaşması... Örneğin, İslam`dan uzaklaştırması... İkincisi, propagandanın hedefine koyduğu kitlenin önderlerinin gündemini saptırması, onların kendilerini sağlıklı bir ortam içinde ifade etmelerini engellemesi, onların dingin bir ruh hali içinde imkânlarını amaçları doğrultusunda kullanmasının önüne geçmesi... Böylece onlarla amaçları arasına engel inşa etmesi... Bir propagandayı üretenler, bazen bu ikinci hedefi birincisinden daha çok önemserler.

‘Gericilik` ithamı, Müslümanlar üzerinde o kadar yoğun o kadar tahrip edici bir boyuta ulaştı ki neredeyse her Müslümanın davranışını ‘kabul` veya ‘tepki` anlamında belirleyecek duruma geldi.

İslami ilim ve şuurdan yoksun kitleler, onların alaycılık cephesinden etkilenerek İslami simgeleri taşımaktan utandı. İslami kıyafeti, İslami selamı, İslami oturuş-kalkışı ‘Gericilik` olarak, ‘eski kalmak` olarak gördü. Kendi yaşam tarzını değiştirdiği gibi İslam`ın toplumları kalkındırma kabiliyetini de sorgulamaya başladı.

‘GERİCİ DEĞİLİZ` ÇIĞLIĞI

İslami şuura sahip olanlar ise var güçleriyle İslam`ın gerici olmadığını ispat etme çabasına yüklendiler. ‘Saldıran daima güçlüdür, savunan daima zayıftır` diye güçlü bir iddia vardır.

‘Gericilik ithamında bulunan uluslararası güçler ve onların yerel uzantıları bu propaganda sürecinde ‘merkez`, ‘gündem belirleyen ve gündem yöneten güç` konumunda kalırken

İslam`a hükmedenler, 'merkez dışı`, 'gündemi takip edenler`, 'gündemi yakalamaya çalışanlar` konumunda kaldılar.

Bu süreçte Müslüman kesimlerden 'iman` üzerine odaklananlar adeta bütün sosyal hayata sırtlarını dönerek;

1. İslam`ın gerçek bilimle çatışmadığını,
2. İslam`la çatıştığı hâlde bilimsel gerçek diye sunulanların aslında bilimsel gerçek olmadığını, 'sahte, uydurma bilgi` olduğunu ispatlamak için imkânlarını seferber ettiler. Pek çok yönden büyük hizmetler yaptılar ama hem sosyal sorunların dışında kaldılar hem de bilim gibi bir değişkenle İslam gibi mutlak bir hakikat arasında uyum aramaya kalkışmak gibi bir çelişkiyle düşmenin yıpranmışlığını yaşadılar. Bu konuya duydukları ilgi, onları ümmetin pek çok sorununun dışında bıraktı. Hatta haber alma ve derdiyle dertlenme anlamında onları ümmetten kopardı demek bile mümkündür.

Bu süreçte siyasi ve sosyal problemler üzerinde odaklananlar ise bütün imkânlarını, 'Bu memleketi dindarlar yönetirse memleket geri kalır` iddiasını çürütmek için harcadılar.

İslam`a karşı olanlar bir kalkınma projesi öne sürdülerse onlar toplumun zihninde oluşturulan kuşkuyu izale etmek için; üç proje öne sürdüler. Bir zaman diliminde veya yerel bir birimde yönetime geldiklerinde başkaları ekonomik kalkınma için bir adım atılırsa onlar beş adım attılar.

Bununla kendilerini hem devlet idaresine hem de topluma kabul ettireceklerini düşündüler. Çünkü son iki yüzyılda İslam dünyasında dış güçlerin desteğiyle yaptırılan ihtilal daha çok 'sosyal` bir ihtilaldı. Bu sosyal ihtilalin dış sahipleri ve onların yerel uzantıları, dindar siyasi kurumlar maddi alan içinde kaldıkça onlardan daha az rahatsız olurlardı. Bunun yanında manevi yeri olanlar, bir de maddi kalkınma sağarlarsa 'toplum bir daha bizden vazgeçmez` diye hesapladılar.

Pek çok yönden haklıydılar ve bu yönde çok büyük başarılar da elde ettiler. Dindarların yönetimindeki bir memleketin maddi yönden geri kalmayacağını, dindarlığın geri kalma nedeni değil, kalkınma vesilesi olduğunu ispatladılar. Ama bu alana öylesine takılıp kaldılar ki onların ilk hareket noktasında maddi kalkınma, manevi kalkınmanın önünün açılması için bir araç iken bir tür tebliğ yöntemi iken tepeye tırmandıkça manevi projelerin neredeyse tamamen dışında kaldılar.

Gün geldi 'Kültür bakanı` yapılacak, bu alanda adam akıllı projeler üretecek bir adam bulmakta güçlük çektiler veya isteksizlendiler. Yıllardır toplumu bazen gevezeliğe, 'müzik`; sosyetenin salon şarlatanlığına, 'tiyatro`; maneviyata karşı savaş açan propagandistlerin görsel etkinliğine, 'sinema` demeye devam ettiler, ona milyarlar akıtmayı sürdürdüler. Vakanın en acı yanı bunu neredeyse toplumun maneviyatına saygı, sosyal ihtiyaçlara yatırım diye sundular. Gericilik ithamına karşı mücadeleyi tam da kazanmışken bu ithamdan kurtulma yönünde gereksiz yeni bir çaba içine girdiler. O ithamdan kurtulmayı manevi değerlerden taviz vermekte gördüler. Bu yönde resmen telaşlı bir çaba içine girdiler. 'Bakın biz de size benziyoruz, gerici değiliz. Siz kimi seviyorsanız biz de onları seviyoruz, kimi alkışlıyorsanız biz de onları alkışlıyoruz` gibi garip bir hâl içine girdiler.

Akıllara zarar bir vaziyet! Dün her tür fuhuşiyatın içinde olan “sanatçı” kılıklı kimseler bugün de saygı görmeye devam ediyor. Ne onların maddi kazancında ne de onlara duyulan ilgide bir geri gidiş oldu. Daha da kötüsü, yarın bunun değişeceğine dair bir umut da yok. Çünkü maddi kalkınmaya odaklananlar, Müslümanların toplumu maddi yönden geri bırakmayacağını ispatlayanlar, İslami sosyal projeler, özgün manevi kalkınma girişimleri geliştiremediler.

Onların ekonomik kalkınma projeleri elli yaşları geride bıraktı, manevi projeleri ise henüz iki yaşını bile doldurmadı. Üstelik bu manevi projelere zarar verecek ‘modern` sosyal projelerde de hiçbir aksama yok, hatta onlara daha çok yatırım yapılıyor iddiaları bile var.

Müslümanlar, elbette birbirlerinin iyiliklerinin ortağı oldukları gibi, bir şekilde birbirlerinin eksikliklerinin de ortağıdır. Burada tek amaç, bir önceki aşamayı olabildiğince doğru görmek ve ondan daha üstün bir aşamaya, daha verimli bir sürece geçmektir.

Bugün ‘gericilik` ithamında bulunanlar hem bilimsel teori hem toplumsal pratik hem de kendilerinin topluma verdikleri açısından ağır bir yenilgiye uğradılar. Bunun için ‘gericilik` ithamından geri çekiliyorlar. Gündemi başka alanlara kaydırmaya çalışıyorlar. Dün gericilik tartışmasına takılıp kalmak ne kadar problemlidir ise bugün bu tartışmayı yeniden oluşturmak, o ithamda bulunanların yenilgisini ifşa etmek, onları bu tartışmanın içinde tutmak o kadar karlıdır, verimlidir.

Siyasette alternatif olmak, hem maddi hem manevi yönden topluma umut vermektir

Siyasette alternatif olmak, maddi kalkınmanın manevi kalkınma için bir araç oluşu ilkesinden asla vazgeçmemektir.

Siyasette alternatif olmak, maddi kalkınma ile manevi kalkınma arasında bir çelişkinin olmayabileceğini göstermektir.

Böylece hayatı gerçek anlamda dengeye kavuşturaktır.

Son Dönemin Siyasi Yapısı -3

İslam dünyasındaki pek çok yapılanmaya baktığımızda, derin bir araştırmaya gerek kalmadan onların ifade ve tutumlarından yola çıkarak ‘Bunlar, İslami yapılar değildir` diyebiliyoruz. Ama bu yetersiz bir tespittir. Onları tanımak için ‘Bunlar, İslam yurdunda ise İslami olmayan yapılar nedir?’ sorusunun da cevaplanması gerekir.

Son dönemin siyaset merkezi Avrupa`dır, bugün ise Avrupa`nın yanında Amerika`dır.

Yakın bir dönemde Avrupalı düşünürler, İslam dünyasındaki siyasi yapıların yüzlerini Avrupa'ya çevirmelerini 'Yüzlerini Mekke'den Paris'e döndürmek' ile anlattılar. Hatta açık bir dille 'Kiblelerini değiştirdiler. Eskiden Mekke'ye bakıyorlardı, şimdi Paris'e bakıyorlar' dediler. Bugün içinse 'Kiblelerini değiştirdiler. Eskiden Mekke'ye dönüyorlardı, şimdi Washington'a dönüyorlar' demenin zamanı geldi.

Siyaset, aynı zamanda bir tahlil(analiz) işidir. Alternatif bir siyaset, kendisine karşı siyaset yapanların bilinmesini gerektirir. Kimin kıblesi neresidir? Kimin siyasetinin yüzü Kâbe'ye, kimin siyasetinin yüzü Paris'e, Londra'ya, Brüksel'e, Washington'a dönüktür? Bunu bilmek, toplum için bir haktır. Bunu bildirmek, siyasetçiler için bir görevdir.

Batılı değerler üzerine oturan her siyasi partinin başka güçlerle fiziki temasları var olduğu gibi düşünsel temasları da vardır. Kim ne derse desin bir siyasi yapının düşünsel teması hangi düşünce ve inançla ise o siyasi yapı neticede o düşüncenin sahiplerine hizmet eder, onların hedeflerini gerçekleştirmenin bir aracı olur.

İslam dünyasında siyasi partiler, İslam dışı güçlerle fiziki temaslarını gizlemezler ama düşünsel temaslarının toplum tarafından bilinmesinden rahatsız olurlar.

Bu, bizim toplum gerçeğimizle ilgili ince bir ayardır, toplumsal tepkimizi dikkate alan bir tutumdur.

Tarih boyunca gayr-i müslim azınlıklarla iç içe yaşayan toplumumuz, bir Müslümanın bir gayr-i müslimle günlük ilişkisine alışkındır. Buna genellikle farklı bir anlam yüklenmez. 'Hacı Muhammed, Hıristiyan komşusuyla konuşuyor' sözüne genellikle bir haber değeri biçilmez, bu sözün ardından büyük bir tepki meydana gelmez ama aynı toplumumuz 'Hacı Muhammed'in fikri, Hıristiyan komşusunun fikrine benziyor, Hacı Muhammed'in inancı, Hıristiyan komşusunun inancına yaklaşıyor' haberi karşısında hiç de aynı hoşgörüyü göstermez. Böyle bir durumda haberin 'yalan' olmasını isteriz. Değilse artık Hacı Muhamed bizden değildir, güvенеceğimiz, selam vereceğimiz, selamını alacağımız biri değildir, inancımıza ihanet kapısını aralamış biridir.

Siyasi bir yapının, düşüncesinin, hareket tarzının İslam dışı köklerini gizlemesi, bir aldatmadır. Müslümanlara satılan bir ürüne gizlice domuz eti karıştırmak, onu domuz yağıyla yoğurmak gibidir. Herkes kendi ürününün hammaddelerini açıklamak zorundadır. Bunu saklayan sadece İslam'ın yasakladığı bir ürün üreten ve satan kişi değildir, aynı zamanda toplumu aldatan bir sahtekârdır. Bu için sahtekârlığı, işin kendisinden daha kötüdür.

Hangi siyasi hareket, grup, parti İslam dışı yapılarla düşünsel bir yakınlığa girmiş; hangisi onların ağzıyla konuşuyor; hangisi İslam karşıtı projelerin bir parçası haline gelmiş ve o projeleri yürütmek için siyaset yapıyor?

Yaptığı tercihten mesul tutulan bir toplumun bunu bilmeye ihtiyacı var. Bunu bilenlerin bunu topluma bildirmeleri, toplumun kendi seslerini duyacağı bir ortamı oluşturmaları, toplum kendi seslerini duyuncaya kadar bunu tekrarlamaları, toplum bunun farkına varıncaya kadar bu konudaki çarpıcı bilgileri toplumla paylaşmaları siyaset içinde var olmanın vazgeçilmez bir etkinliğidir.

'MODERNİZM' DENEN DİN

Modern çağ denem son dönemde Batı dünyasının üzerinde ittifak ettiği ideoloji 'modernizm'dir. Batı'nın 'modernizm' üzerindeki ittifakı, Batı'nın modern çağdan önce Hıristiyanlık üzerine vardığı ittifak gibidir.

Modern çağ öncesine kadar, nasıl ki Hıristiyanlık Batı'nın tek dini ise Türkçeye 'çağdaşlık, modern uygarlık, muasır medeniyet' diye çevrilen modernizm de ki aslında sekülerizm olarak Batı'nın son dönemdeki biricik ideolojisidir. Son dönemde Batı'nın bundan başka bir ideolojisi yoktur. (Batı, yapısı gereği keskin bir ikilik kabul etmez. Teke alışıktır, o tek içinde yer almayı dışlar, eritmeye çalışır.)

Modernizm nedir? Modernizm, eski Yunan ve Roma kültürünün tahrif edilmiş Hıristiyanlıkla oluşturduğu toplamın Yahudilikle yaptığı bir ittifaktır. Bu ittifak, kendisini oluşturan hiçbir unsur değildir, eski Yunan değildir, Roma değildir, Hıristiyanlık değildir, Yahudilik de değildir. Ancak bu ittifak düşünce ve davranış kökleri arasından onlardan hiçbirinin, eski Yunan'ın, Roma'nın, Hıristiyanlığın, Yahudiliğin dışında da değildir.

Modernizmde eski Yunan'ın da Roma'nın da Hıristiyanlığın da Yahudiliğin de düşünce ve davranış izlerini bulmak hiç de zor değildir. Bu izlerden her biri modernizmin düşünce ve davranış bayrağı içinde yerini açıkça almıştır. Batılı düşünürler, düşünce bayraklarının bu dört renginden iftiharla söz ederler. Onların ürünlerindeki domuz etini, domuz yağını, domuz kılını, domuz derisini gizleme gibi bir dertleri yoktur. Onlar bizde eski Yunan izi yoktur, eski Roma izi yoktur, Hıristiyanlık izi yoktur, Yahudilik izi yoktur, demezler.

Ya İslam dünyasındaki modernistler? Eski Yunan, Roma, Hıristiyanlık, Yahudilik geçmişine sahip olmayan, biyolojik olarak Müslüman çocuğu olanlar... Acaba onlar düşüncelerindeki, hedeflerindeki, güncel politikalarındaki Hıristiyan ve Yahudi izlerini kabul ederler mi? Daha doğrusu, halkın bunu duymasını isterler mi?

Şimdi bir kez daha soralım: Modernizm nedir? Her sosyoloğun verdiği cevap, aşağı yukarı aynıdır.

Modernizm, vahyin bilgi kaynağı olmaktan çıkarılması ve dinin devlet idaresinden uzaklaştırılmasıdır.

Başka bir ifadeyle bilgide ve yönetimde Allah'tan uzaklaşmaktır. Onların ifadesiyle (haşa) Allah'ın bilgi ve devlet iktidarına son vermektir.

Modernizm 'insan aklı' kisvesi altında eski Yunan, Roma, tahrif edilmiş Hıristiyanlık ve Yahudilik aklının putlaştırılmasıdır.

Örneğin; Vahiy (Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an-ı Kerim), "İnsanlar, Âdem ve Havva'nın çocuklarıdır" derken modernizm, "İnsan, maymundan yaratılmış" der veya "İnsanın nasıl yaratıldığı hâlâ meçhuldür" der.

Vahiy, önderlikte liyakati esas alırken modernizm, doğrudan veya dolaylı olarak sınıf üstünlüğünü önerir ve o sınıfın temsilcisini devletin başına getirmeye çalışır.

Vahiy, insanlığın ihtiyacı kadar üretimi öğütlerken modernizm, bir üretim iktidarındır, bütün mezhepleriyle bir üretim çılgınlığıdır. Modernizm, ister zengin kapitaliste seslensin, ister sosyalist işçiye 'Sen, hep üret!' der.

Vahiy, ihtiyacın kadar tüket derken modernizm, durmadan tüketimi teşvik eder.

Vahiy, zinayı yasaklarken modernizm, 'Zina, insan hakkıdır' der.

Her siyasi partinin bir eğitim politikası, bir devlet yönetimi politikası, bir ekonomi politikası, bir kadın anlayışı vardır. Modernizme dayanan bir siyasi parti, modernizmin bu alanlardaki anlayışından etkilenmiştir. O hâlde hem onlara hem de onları bilmeden destekleyen halka şunu sormak hakkımızdır:

"Sizce vahiy, bilgi kaynağı mıdır, değil midir? Bir konu hakkında fikir belirlerken Allah'ın kitabı bu konuda ne diyor diye Kur'an-ı Kerim'e ve onun tefsiri olan Resulullah'ın sünnetine bakalım mı, bakmayalım mı? Sizce yönetim belirlenirken Allah'ın emirleri dikkate alınmalı mı, alınmamalı mı? Sizce ekonomi politikası İslam'ın ışığında mı belirlenirse başarılı olur yoksa küfrün karanlığında mı? Sizce zina haram mıdır, yoksa bir insan hakkı mıdır?"

Bu sorular cevaplanacak ki kimin nereye dayandığı belli olsun ve herkes yaptığı tercihten sorumlu olsun.

MODERNİZMİN MEZHEPLERİ: İDEOLOJİLER

Modernizm; insan unsuru açısından, Avrupa'da daha önce kenar mahallelerde (gettolarda) yaşamaya mahkûm edilen Yahudilerin 'modern insanlardan bir insan olarak' devlet yönetimine kabul edilmesi, Amerika'da ise gayr-i resmi de olsa yönetimde Yahudi üstünlüğünün sineye çekilmesidir.

Bu durumda bizim bir siyasi partiye ve onu destekleyenlere 'Siz, siyonizmin en üstte yer aldığı ya da ortağı olduğu bir dünya yönetimi istiyor musunuz?' sorusunu sorma hakkımız vardır. (Merhum Erbakan Hoca'nın 'en az incitme en çok bilgilendirme' ilkesiyle bunu halk diline indirgeyerek soruşu çok çarpıcı ve çok etkileyiciydi.

Önce onunla alay edildi ama halkın önemli bir kesimi 20 – 30 yıl sonra da olsa onu anladı ve siyonizm karşıtlığını bir 'kalite' olarak görmeye başladı.)

Modernizmin sağ ve sol yanı vardır. Kapitalizm, sosyalizm, liberalizm, sosyal demokrasi diye mezhepleri vardır. Bunlar arasındaki fark, Hıristiyanlığın Katoliklik ve Ortodoksluk mezhepleri arasındaki fark gibidir. Her iki mezhebin mensupları yüzyıllarca birbirlerinin boyunlarını vurmuşlarsa da nihayetinde Hıristiyandılar. Kapitalist veya sosyalist, nihayetinde her ikisi de modernisttir. Her ikisinin de kirli yüzü o kadar bilindi ki artık çok az kişi, "Ben kapitalizm veya sosyalizm yanlısıyım" diyor. Kapitalizm, liberalizme döndü. Sosyalizm de (her nedense Kürtler içinde hariç) sosyal demokrasi diye ad değiştirdi.

Modernizmin bir de yan ürünü vardır: Faşizm. Hani bir ilaç üretirsiniz de ondan istenmeyen bir sonuç ortaya çıkar. Yahudiler de modernizmin üretimine öncülük ettiler, bir yan ürün olarak faşizm ortaya çıktı ve Hitlerin eliyle onları vurdu.

Bizim siyasi partilere şu soruyu sorma hakkımız vardır: “Siz, modernizmin hangi mezhebendensiniz?”

Ama İslam dünyasında ideoloji adları çoğu zaman modernistliği örtbas etmek için de kullanılıyor.

Hem ideoloji adları cansızdır, ölüdür, tek başına bir şey ifade etmez. Canlı olan, yaşamı etkileyen, ideolojilerin içerikleridir.

Bunun için doğrudan sormak daha doğru bir tutumdur:

Sizin düşünce mezhebinizde, siyaset anlayışınızda vahyin yeri nedir?

Siz, bilgi kaynağı olarak vahyi kabul ediyor musunuz? Eğitim politikanızı buna göre belirleyecek misiniz? Sizce ekonominin planlanmasında Allah`ın emir ve yasakları dikkate alınmalı mı? Örneğin; fuhuştan elde edilen gelir, kutsal mıdır?

Sizce zina, aileyi yıkan haram bir yaklaşma mıdır yoksa bir insan hakkı mıdır?

Hatta söz konusu sol olunca eşcinsel evlilik hakkındaki düşünceniz nedir?

Sorular açık olacak ki cevaplar açıklayıcı olsun. Halk, kim nedir kim ne değildir bilsin. Siyasi yapı, bütün yönleriyle kendini göstere.

Birkaç Not:

1. Modernizmin iki tamamlayıcı vardır: Demokrasi ve milliyetçilik. Bu ikisi, modernizmin en esnek iki kavramıdır. Her yöne çekilebilecek kadar esnek...

Demokrasiyi, vahyin devlet iktidarlarından dışlanması diye anlayabilirsiniz. Bu modernizmin ta kendisidir. Batılı modernistlerin (haşa) “Allah`ın insan yönetiminden uzaklaştırılması” ile anlattıkları bunun ta kendisidir.

Ama demokrasiyi ‘kral ve diktatörlere karşı halkı devlet iktidarına ortak etmek` diye de alabilirsiniz. İslam dünyasında değişik nedenlerle bu esneklikten yararlanan siyasi partiler vardır ve onlar çok ağır eleştirilere maruz kalıyorlar.

Aynı şey milliyetçilik için de geçerlidir. Milliyetçiliği; ırkçılık olarak da alabilirsiniz, halkını sevmek olarak da... İslam dünyasında bu kavramı ikinci anlamıyla kullananlar da var ve genellikle yanlış anlaşılıyorlar. Başka dünyalardan ödünç kavram almak daima problemlidir.

Son Dönemin Siyasi Yapısı -4

Sosyalizm, kapitalizm, sosyal demokrasi, liberalizm... Hangisi Yahudilerin siyasette, ekonomide, medyada dünya iktidarına karşı çıkıyor? Hangisi günlük yaşamda farklı bir ahlak öneriyor? Hangisi ahlakın belirlenmesinde vahyi esas alıyor?

Bilginin vahiy kaynağından koparıldığı, üretimin iktidarlaştırıldığı, çılgınca tüketimin teşvik edildiği, ruhun yok sayıldığı, sahte bir aklın putlaştırıldığı, ahlaksızlığın 'değer' haline geldiği, paranın-makinenin insandan öncelikli olduğu modern çağ; ideolojiler çağıdır.

Modern çağdan önce Avrupa`da feodal bir beye, dünyanın diğer bölgelerinde ise bir aşirete mensup olmamak bir eksikliği, bir ayıptı.

Modern çağda bir ideolojiye sahip olmamak, bir ideolojinin düşünce boyunduruğu altına girmemek eksiklik oldu, ayıp oldu.

Modern çağdan önce insanlar, kendilerini bağlı oldukları feodal beye, mensubu oldukları aşiretle tanıtırken modern çağda kendilerini ideolojilerle tanıtmaya başladılar.

Modern çağdan önce insanlar beyleriyle, aşiretleri ile övünürken modern çağda ideolojileriyle övünür oldular.

Bu, öylesine bir furya haline geldi ki gün geldi adeta herkes ya sağcı ya solcu olmak zorunda kaldı. Aslında bu modernizm şehrinde mahalle tercihidenden başka bir şey değildi. İnsanlara iki seçenek sunarak onları modernizmin değişim ve kullanma alanı içine çekme projesiydi.

Meşruiyet sadece bu ikisine tanınmıştı. Şehre giriş için onlardan birine ait kimliği taşımak gerekiyordu. Öyle ki insanlar, kendi inançlarına bile onların içinde yer aradılar. Köylerde bile herkes eskiden dedesi ile bilinirken yeni kimliklendirmede sağcı-solcu diye bilindi.

Uluslararası güçler ellerindeki bütün imkânları bu ideolojileri dünyaya yaymak için kullandılar. Eğitim kurumları, gazete, tiyatro, radyo, sinema ve televizyon hep bu vazifeyle işledi. Uluslararası güçlerin uzantısı örgütler bu işle görevlendirildi.

Bundan 24-25 yıl önce bir öğretmen Diyarbakır`a yolculuk yaparken yanında oturan, başında hacılara özgü sarı sarığı bulunan bir yaşlının 'Yeğenim malumdur, biz sosyalistiz` dediğini şaşkınlık içinde anlatıyordu. Öğretmen sormuş: 'Amca sosyalizm nedir?' Yaşlı amca, 'Ne bileyim, köye gelen dağdakiler böyle söylüyorlar.' diye cevap vermiş.

'Dinin çağı geçti. Çağ, ideolojiler çağıdır.` diyenler; toplum pratiğinde, dinin yerinde veya olmazsa dinin tepesinde o da olmazsa dinin yanında ideolojileri görmek için adeta bir

seferberlik başlattılar. Bu; ilk olarak dini yok edip onun yerine ideolojileri koyma, ikinci olarak dini herhangi bir ideolojinin baskısı altında etkisizleştirme, üçüncü olarak din ile ideolojiyi sentezleme girişimidir.

Bütün dünyada öyle bir ortam oluşacaktı ki bir toplum ferdine 'Sen, düşünsel tercih açısından kimsin?' diye sorulduğunda şu tablolardan biri görülecekti:

1. Dininden hiç söz etmeden ideolojisinin adını söyleyecek ya da dinle ideolojiyi anlam ve işlev bakımından eşitleyerek 'Eskiden Müslümandım, şimdi sosyalistim' ya da 'Eskiden Hıristiyandım, şimdi sosyal demokratım' diyecekti.

2. Önce ideolojisinin adını söyleyecek, sonra dinini belirtecekti: 'Ben sosyalist bir Müslümanım' ya da 'Ben demokrat bir Hıristiyanımdır' diyecekti.

3. Önce dininin adını söylese de ardından mutlaka ideolojisini duyuracaktı. 'Ben, Müslüman bir liberalim' ya da 'Ben sosyal demokrat bir Hıristiyanımdır' diyecekti.

'İdea', düşünce anlamındadır, 'loji' ise 'bilim' demektir. Dolayısıyla 'ideoloji', 'düşünce bilimi-düşünce okulu' gibi bir anlama geliyor. Terim olarak ise 'Kendi içinde bütünlüğü olan siyasi, iktisadi, sosyal sistem düşüncesine sahip, inanç, his, fikir bütünlüğü anlamında kullanılır. Son dönemde özellikle Marksizm pek çok toplum bilimcinin gözlemiyle tam anlamıyla bir din biçimini almış, kendisine ait törenleriyle neredeyse ibadet sistemi bile oluşturmuştur.

İnançlarını ideolojileriyle ifade edenlerin bir kısmı ideolojiyi bir şekilde biliyorken diğerleri ise kendilerine bir kimlik arayan, ideolojiler sayesinde 'adamlık' vasfına kavuşacağını düşünen taklitçi tiplerdi. 'Taklit' deyip geçmek de doğru değil. Sıradan insan veya siyasetçi fark etmez. İnsanlar, kendilerini ne olarak anlatıyorlarsa o olurlar ve o tanıtımı terk etmezlerse zaman içerisinde o tanıtıma göre şekil alıyorlar.

Özellikle bu yüzeysellik çağında, bu reklam çağında önce etiket ve levha satın alınıyor sonra o etiketin yapıştırılacağı mal belirleniyor, o levhanın asılacağı mekân oluşturuluyor.

Uluslararası ve yerel sistem içinde kendilerine usûli bir meşruiyet ararken 'Biz muhafazakâr demokratız' etiketini bulanların durumuna bakın. Bu kimlik bildirimini tekrarladıkça onların İngiltere, Amerika, Almanya gibi Batı ülkelerindeki klasik muhafazakâr demokratlara nasıl da benzemeye başladıklarını, neredeyse bütün icraatlarını bu kimlik bildiriminde dürüst olduklarını ispatlama doğrultusunda planladıklarını şaşkınlık içinde görürsünüz.

Seçkinleri-elit sınıfı önceleyen, yasaları daima güçlüden yana yorumlayan, sermayedarın sermayesine sermaye katan; sıradan halka, güçsüze, yoksula verdiğini hep kendi cebinden çıkmış bir bağış gibi durmadan yüze vuran Batı'daki sağ muhafazakâr-demokrat kimlik, sanki bunlara bakılıp da üretilmiş dersiniz.

Bunların durumu, etiketlenmeyle adlandırmayla zaman içinde edinilen yeni kimlik arasındaki ilişkiyi, usul gereği bir etiketlenmenin karakteri belirlemesindeki etkisini ispat için yeterlidir. Kişi, kendisini ne olarak tanıtırorsa zamanla o kimliğe bürünür.

HANGİ İDEOLOJİ FARKLI?

Sosyalizm, kapitalizm, sosyal demokrasi, liberalizm... İlk bakışta sanki adı 'Dünya` olan bir dükkânda bir çeşitlilik sunuluyor da 'seç-beğen` deniyor. Yok öyle bir şey! Modern çağın karakteristik yönlerinden biri 'aldatmak`tır. Bu yönü unutarak bir girişimde bulunanların zarara uğrama ihtimali daima öndedir. Belki bugüne kadar çoğu zaman son sözümüzü 'Halk, yine aldatıldı` olması bu karakteristik yanı unutmamızdandır. Yüce Allah, insanın bir an olsun gaflete dalmamasını istiyor. Modern çağ, bir anlık gafleti bile kabul etmiyor. Olayların ardına bakmayanların, ekranı görüp fişin bağlı olduğu video aygıtını görmeyenlerin bu çağda geleceği yoktur.

Siyasi tercihlerde ortak özellikler, ayrıntıları bazen anlamsızlaştırıyor.

Sosyalizm, kapitalizm, sosyal demokrasi, liberalizm... Bunların her biri farklı bir şey sunuyor, görünüyor. Tümüyle yalan!

Modern dünya siyasetinde tarafları belirlemenin iki mihenk taşı vardır:

Birincisi, Yahudi iktidarını onaylamaktır.

İkincisi, ahlaksızlığı kabuldür.

Bu ikisi öylesine birbirine bağımlı ki modern çağda siyasi tarafları belirlemenin tek bir mihenk taşı vardır, diyenler yanılmış olmaz. Çünkü evrensel Yahudi iktidarını onaylamak, ahlaksızlığı kabul anlamına geldiği gibi ahlaksızlığı kabul de Yahudi iktidarını onaylamak anlamına geliyor.

Sosyalizm, kapitalizm, sosyal demokrasi, liberalizm... Hangisi Yahudilerin siyasette, ekonomide, medyada dünya iktidarına karşı çıkıyor? Hangisi günlük yaşamda farklı bir ahlak öneriyor? Hangisi ahlakın belirlenmesinde vahyi esas alıyor?

Ahlaksızlık modern çağın en açık görüntüsüdür, en yükseğe dikilmiş işaretidir, en büyük yönetim aracıdır, en gözde sömürge aracıdır.

Eski çağlarda da ahlaksızlık hep vardı. Ancak ahlaksızlık bir problem olarak görülür, kınanırdı. Modern çağda ahlaksızlık; insanın özgürlük felsefesi içine oturtuldu, özgürlük çatısı altında bir insan hakkına dönüştürüldü, bir "insani değer" haline geldi; uğruna savaşılan, uğruna kan dökülen bir talebe dönüştü. Eskiden insanlar "Niye ahlak yok?" diye sokağa dökülürken modern çağda aldatılan insan (Mısır`da olduğu gibi) "Ahlaksızlık sınırlandırılacak" endişesiyle sokağa dökülüyor, "Özgürlüğüm kısıtlanıyor" iddiasıyla bağırıyor, uluslararası güçlerden yardım diliyor.

Bu ortam, kendi kendine oluşmadı. Bu, bir yatırımın neticesidir. Bu yatırımı yapanlar, daha fazlasını alma hedefiyle paralarını bu işe yatırdılar. "Kredi" veya "hibe" adı altında kimi eğitim kurumlarına ve medya organlarına para akıttılar.

Ahlaksızlık; giyimde, süslenmede, eğlencede, yeme-içme alışkanlığında devasa bir ekonomik alan doğuruyor. Ahlaksızlığa dayanan sektörleri yok sayın, Yahudilerin ve onların ticari

ortaklarının kaynaklarının çoğunun kurduğunu göreceksiniz. Bu dünya iktidarının bittiğini göreceksiniz.

Yahudi, işin bu ekonomik yanını gizliyor ve ahlaksızlığı "özgürlük" çatısı altında pazarlıyor. Ahlaksızlığı koruma-kollama girişimlerini "insanın özgürlüğüne hizmet" gibi sunuyor. Kendi kirli çıkarı için verdiği mücadeleyi insanlığın özgürlüğü için verilen mücadele gibi tanıtıyor. Bu yönde medyayı desteklemekle kalmıyor, ideolojileri ahlaksızlıkla barışık olan siyasi grup ve partileri de destekliyor. Ahlaksızlığa karşı çıkanları ise medya ambargosu koyup etkisindeki siyasi güçlere ezdirerek medya üzerinden karalayarak engelliyor. Dolayısıyla ahlakla ilgili tercihte siyaset- ekonomi iç içe geçiyor.

Ahlaksızlık, kendi tarihi çerçevesinin dışına çıkarak bir para aracı, bir savaş aracı, bir sömürge aracı, bir siyasi iktidar dayatma aracı oluveriyor.

Geleneksel yapısını koruyarak kendini Yahudi ekonomisine kapatmış, Yahudi'nin kendi günlük hayatındaki pazar payını kısıtlamış bir toplumda siyaset yaparken ahlaksızlığı destekliyorsanız ya da göz yumuyorsanız uluslararası pazara zarar verecek o pazar sahibi güçlerin hedefi haline geleceksiniz demektir. Açık bir ifadeyle İslam-i geleneksel bir yaşam tarzıyla dünya pazarına hiç para kazandırmayan Hakkâri, Şırnak, Van halkını kozmetikte, giyimde- yemede içmede uluslararası sözde özgürlük ve gerçekte ahlaksızlık pazarına açılıyorsanız sizin anti-emperyalizm iddialarınızın hepsi yalandır. Siz bizzat emperyalizmin bir pazarlama çalışanısınız. Onların pazarı için çalışan bir pazar çalışanısınız.

AHLAK TERCİHİN NEDİR?

Konu bu şekilde açığa kavuştuktan sonra siyasi grup ya da partileri bilmeden, gerçekten tanımadan destekleyen halka sormak gerekiyor:

-Partimizin içinde etkin işadamlarının İsrail`le ticari ilişkileri nedir? Partimizde siyaset yapan kaç kişi, mecliste bir dönem çok aktif olan İsrail dostluk kurulu üyesiydi? Bugün o görevi fahri olarak yöneten kaç siyasetçimiz var?

-Partimizin ideolojisi ve siyasi duruşu her neyse, ahlaksızlığa dayalı ekonomiyi büyütüyor mu yoksa küçültüyor mu? Ahlaksızlığa dayalı parasal sektör, sizin siyasi tercihlerinizden hangi yönde etkileniyor? Siyasi tercihleriniz aileyi güçlendiriyor mu, dağıtıyor mu?

-Ahlaksızlıktan yana mısınız, değil misiniz? Değilseniz siyasi tercihiniz buna uygun mu? İnancınıza uygun bir siyasi alternatif aramanız gerekmiyor mu?

Siyasette alternatif olmak, toplumu modernizmin mezhepler değerindeki ideolojilerinin etkisinden kurtarmaktır. Yahudilerin dünya iktidarına ve onun ahlaksız ekonomisine karşı durmaktır. Bundan ötesi aldanmadır.

Ahlaklı olmak, bilgi kaynağı olarak vahyi bilerek Kur`an-ı Kerim`e dayanmakla mümkündür. Kur`an`a dayanmadan ahlak olmaz. Kur`an`a dayanmadan ahlaksızlık ekonomisi sona ermez. Toplum, huzur bulmaz.

İslam, Mekke demeden Medine demeden her dönem ahlak üzerinde durdu. "Ahlak" geniş anlamı ile düşünülduğünde İslam, aslında iman ve ahlaktır. İşte Mekki surelerdeki emirler: "Allah ile beraber başka bir ilah edinme... Anneye babaya iyilik et... Akrabaya, yoksula, yolcuya, hakkını ver... İsraf etme... Yardım edemezsen bile hiç olmazsa güzel söz söyle. Cimri olma... Savurgan olma... Sakın zinaya yaklaşmayın... Yoksulluk korkusuyla çocuklarınızın canına kıymayınız... Haklı bir sebep olmadıkça Allah`ın dokunulmaz kıldığı bir cana kıymayınız. Bir şeyi ölçtüğünüz zaman ölçüyü tam tutun, doğru teraziyle tutun... Bilmediğiniz şeyin ardına düşmeyiniz(kötü zanda bulunmayın)... Yeryüzünde böbürlenerek yürüme(kibirlenme, şımarma!)"

Bu emirlere uyan bir toplum huzuru bulmaz mı? Bu emirlere uyan, modernizmin peşinden koşar mı?

Bir Not:

Sıradan bir Yahudi`yi dünyada bir fert olsa bile burada anlatılan uluslararası gücün sahibi siyasi Yahudi`den ayırmak adaletin bir gereğidir. Burada sözü edilen sıradan Yahudi değil burada tarif edilen siyasi zemine oturmuş tiptir.

Son Dönemin Siyasi Yapısı -5

Modern çağda zayıf devletler; kendi halklarının ihtiyaçları, inancı, komşularıyla iyi geçinmenin gereklilikleri doğrultusunda değil uluslararası sistemin sömürü, yönlendirme ve oyun aracı haline getirilmemeleri doğrultusunda yönetiliyor

Modern çağda zayıf devletler; kendi halklarının ihtiyaçları, inancı, komşularıyla iyi geçinmenin gereklilikleri doğrultusunda değil uluslararası sistemin sömürü, yönlendirme ve oyun aracı haline getirilmemeleri doğrultusunda yönetiliyor.

Devletlerin kendi toprakları ve insanları üzerindeki hâkimiyetlerini ve komşularıyla ilişkilerini düzenleme haklarını uluslararası güçlerle paylaşmaları modern çağın en önemli siyasi gerçeklerindendir.

Devletleri ve toplumları etkisi altına almakta doyumsuzluk içinde olan uluslararası sistem klasik bağımsızlık kavramını neredeyse anlamsızlaştırdı.

Bu, modern çağın 'dışa bağımlılık' ve 'dışa bağılılık' gerçeğidir.

Eskiden en azından devletlerin önemli bir kısmı kendi topraklarının, insanların ve dış güçlerle ilişkilerinin hâkimiydi. Bu devletler topraklarını kullanmada, insanlarını eğitip yönetmede, komşularıyla ilişkilerini düzenlemede kendinde başlayan ve kendinde biten bir iktidara sahipti. Bu iktidar onun inancı, gücü ve ihtiyaçları doğrultusunda şekil alırdı.

Modern çağda ulaşım ve iletişim imkânları arttı. Bu imkânlar, ilahi nizama savaş açan uluslararası güçlerin sömürme – yönetme – oyun (keyif-zevk) aracı haline getirme hırsıyla buluşunca sömürgeciliği ve modern çağa özgü değer işgal hareketlerini doğurdu.

Eskiden, bir devletin gücü ordularının varabildiği yere kadardı, modern çağda bu güç etkilerinin ulaşabildiği her noktaya kadardı.

Yeryüzüne toprak hırsıyla yanıp tutuşan Avrupalı eski bir feodal beyin ve para hırsıyla yanıp tutuşan bir Yahudinin gözüyle bakan uluslararası güçler, en ücra noktadaki bir iktidara bile müdahale ediyor, yeryüzünde sözlerinin geçmediği tek bir noktanın bile varlığına tahammül etmiyor, yerel iktidar sahiplerine kendi toprak vekili veya kendi şirket müdürü gibi bakıyor, düşünce ve eylemleriyle kendi çıkarlarına hizmet etmeyen tek bir topluluğun bile varlığını kabullenmiyor.

Bu, bir yeryüzü ilahlığı iddiasıdır. Firavun`un Mısır toprakları üzerindeki ilahlık iddiasının yeryüzünün bütününe yayılmasıdır. Devletler, hükümetler ve siyasi gruplar 'uluslararası güçler` diye bilinen bu yeryüzü ilahlığı iddiasındaki güce karşı çıkmayı, onun iradesiyle çatışmayı, onun çıkarından önce halkının çıkarını düşünmeyi göze alamıyor. Bu yöndeki en küçük bir hareketliliğin kendisine yönelik bir müdahale gerekçesi olacağını düşünüyor.

Hele ülke, jeopolitik bir öneme sahipse müdahale daha da çekilmez hâle geliyor.

Ülkede Firavun`un çağırdığı sihirbazlar misali bir varlık (bir enerji kaynağı, bir insan kaynağı) varsa ülke ya bu varlığı uluslararası güçler denen çağdaş Firavun`un sahte ilahlığını ispat ve korumak için kullanacak ya da el ve ayaklarının kesilip çarmıha gerilmeye razı olacaktır. Ülkelerin yer altı ve yer üstü zenginlikleri, insan kaynakları onlar için artık resmen bir tehdit kaynağıdır. Varlık, bolluk getireceğine sömürge ve dış müdahale için bir gerekçe oluyor.

Zenginliklerini, enerji kaynaklarını, insan kaynaklarını Firavun`un ilahlığını ispat ve sürdürme hizmeti için kullanmayı çarmıha gerilme riskini göze alarak reddetmek kesin bir iman gerektiriyor. Yakinî bir iman olmadan böyle bir direniş mümkün değildir.

Bunun için uluslararası güçlere karşı gerçek bir direnişi ancak gerçek iman sahipleri sürdürebilir. Diğerlerinin direnişi taktik icabıdır, geçicidir.

Firavun`a karşı direniş, bir özgürlük talebidir, bir özgürlük hareketidir. Gerçek bir özgürlük hareketini yalnız Allah`a kul olma özgürlüğüne ulaşanlar oluşturabilir. Kula kulluk bağında kalanların direnişi ancak bir karış toprak, bir parça ekmek için olabilir. Onlar; bir karış toprağı, bir parça ekmeğı kaptıkça uluslararası güçlerin kapısında daha çok nöbet tutarlar.

OSMANLININ DIŞ ETKİLERE AÇILMASI

Osmanlı'nın kendisini modern güçlerin etki alanına açması bilinenin aksine başlangıç itibariyle fikirsel bir durum değil, fiili bir durumdur.

Fikirsel durum, dışa bağımlılık ve bağılılığın bir düşünce olarak doğması ve ardından bu fikrin uygulanmasıdır.

Fiili durum ise dışa bağımlılık ve bağılılık fikri oluşmadan hatta dışa karşı bir direniş söz konusu iken koşulların böyle bir bağımlılık ve bağılığa yol açmasıdır.

Fikirsel durum bir aşk halidir. Fiili durum ise bir çaresizliktir. Her ikisi de teslimiyete yol açabilir. Ancak birinde kendini kaptırma söz konusu iken diğesinde ondan kaçarken 'yakalanma' söz konusudur. Fikirsel durum, gönül rızasıyla olmak iken fiili durum, savaşta esir olmak gibidir.

Siyasi hayat bir bütündür; bir yerdeki eksiklik veya hata, hayatın bütününe sirayet ediyor.

Osmanlı eğitim kurumları, daha Miladi 1600`lü yılların sonlarında, İslam coğrafyasının büyük kısmını oluşturan Osmanlı ülkesini yönetebilecek, bu büyük ülkenin insan kaynakları ihtiyacını karşılayabilecek bir yapıdan uzak kaldı; kendisini 1500`lü yılların koşullarına mahkûm bıraktı. Hayat durmuşçasına madden orada durdu. Zaman zaman Osmanlı'nın doruktaki gücüne bakıp rehavete kapıldı, maddi kaynakların artışıyla yer yer sefahata daldı. Dünya değişti, onlar manen geriye gitti, madden yerinde saydı. Onların 1500`lü yıllarda yetiştirdiği bir insan o günün koşullarında çok iyi bir idareci, iyi bir asker olabilir ama 18. yüzyılın sonlarında hiç bir işe yaramaz beceriksiz bir idareci, zavallı bir askerdir. Beceriksiz bir idareci, zavallı bir asker ülkesini felakete götürür.

18. yüzyılın sonlarına doğru, devlet okuma-yazma bilen, namazlı niyazlı ve aynı zamanda yönetime kabiliyeti olan bir sadrazam (başbakan) bile bulamıyordu. Burası bir İslam ülkesiyken ibadet ehli bir sadrazam atandığında onun ibadet ehli oluşu resmen tarihi kayıtlara geçiyordu.

İlim ehli, hayat tarzını sarayın hayat tarzına açınca zekâsını, birikimini saraya endeksliyor; saraya yol gösterici görevinde iken dahi adam akıllı yol alamıyor, arkada gürültü patırtı çıkara çıkara sürükleniyordu.

Neticede Osmanlı orduları yenildi, geriledi, Batı'ya teslim bayrağı çekmek durumunda kaldı. Osmanlı'nın son 140-150 yıl kararlarında 'İslam ne diyor? Müslümanların ihtiyacı nedir?' den öte 'Fransız-İngiliz-Rus elçisi ne diyor? Hangi Batı ülkesi çıkarına hizmet etsek en az zararla kurtuluruz?' düşüncesi etkili olmuştur.

Padişah; İngiltere'nin, Fransa'nın, Rusya'nın eğilimine bakmadan Sadrazam (başbakan) bile atayamamış, onlar arasındaki denge gözetlenirken araya büsbütün çürük tipler girmiş.

Siyaset ehlinin bütün zekâsı, bu dengenin nasıl sağlanacağıyla tükenip gidiyor. Dış güçler Osmanlı ülkesinden diledikleri yeri alıyor, birbirine veriyor; herhangi bir Osmanlı toprağı için birbirleriyle çatışıyor, anlaşılıyor. Osmanlı, artık kendi Rum`unu bile dış güçlere sormadan yönetemiyor. Osmanlı`da hayat, resmen dış güçlerin izinlerine bağlanıyor.

Uluslararası güçlere bağıllık ve bağımlılığın fikri durumu, bu fiili durumdan sonra kurtuluş yolu aranırken Fransa`nın Osmanlı eğitim kurumlarını programlamaya başlamasıyla oluşuyor. Dışa bağıllıkta fikri durumun fiili durumun önüne geçmesi felakettir, bir intihar halidir. Bu sürece geçildiğinde artık bir zorlama söz konusu değilse bile zihinsel yapı, bağıllığı sürdürür. Bu, bir zihinsel kölelik hâlidir. Zihnen köleleşen bir insan, efendisi onu bıraksa dahi o hür olmayı istemez, hürriyette bir karmaşıklık bulur, hürriyetin sorumluluğunu üstlenmek istemez; hayata efendisinin çıkar ve direktifleri açısından bakar, kendisini ona beğendirmek için onun ayağına kapanır.

TÜRKİYE`NİN DIŞA BAĞLILIĞI

Türkiye, jeopolitik bir değere sahiptir. Jeopolitik değer, ülkenin coğrafi konumunun ona sağladığı siyasi değerdir.

Türkiye, coğrafya olarak Doğu ile Batı sınırındadır; İslam dünyası ile Hıristiyan dünyasının sınırındadır; enerji kaynakları sahibi coğrafyalarla enerjiyi tüketen devletlerin sınırındadır.

Gerek Anadolu coğrafyası, gerek Mezopotamya olarak Türkiye`nin üzerine kurulu olduğu toprakları etki alanı altına alma gücüne sahip hiçbir güç, bu etki alanından yoksun kalmayı istememiştir. Aksine her dünya gücü için bu coğrafyada bir etki payına sahip olmak, her zaman bir ideal olmuştur.

Tansu Çiller`in Doğru Yol Partisi Genel Başkanlığı`na adaylığı sırasında kimse ona başbakanlık yolunu açacak böyle bir şans tanımıyordu. Gündemde Köksal Toptan gibi isimler vardı. Gazeteciler konuyu Cumhurbaşkanı seçilen Süleyman Demirel`e sordu. Demirel “Çocuklar, siz hep içeriye bakıyorsunuz oysa benim Adalet Partisi Genel Başkanı seçilmeme bakın. Dışarıya bakmayı bilin” diye (özetle) cevap verdi. Bu cevap, o gün için Türkiye`nin bir siyaset gerçeğinin ilanıdır. O bir ‘atama` dönemi idi ve dış güçler, o dönemi korumak için kendilerine karşı çıkanları siyasi arenanın dışında görmek istiyorlar, bilseler ki o günleri sürdürmek mümkündür, o günlere geri dönecekler.

Yakın dönem öncesi Türkiye`si; güney ve doğu yönü tamamen kapatılmış, kuzeyine pencere açma izni verilmiş, kapısı Batı`ya açılan bir ev gibiydi.

Türkiye; İslam dünyasıyla bağı koparılmış, Orta Asya Türk toplulukları ile ilişkisine asla izin verilmemiş, kuzeyindeki Sovyet Rusya`yla sınırlı bir ilişkisi olan, serbest alışverişi yalnız Batı`yla mümkün bir hâldeydi.

Türkiye`de siyasi hayat, onlarca yıl Batı`ya açılan kapı ile kuzeye açılan pencere arasındaki fark üzerine yaşandı. Uluslararası güçler bütün adımlarını kuzeye açılan pencerenin kapıya,

Batı'ya açılan kapının ise pencereye dönüşme riski üzerine attı. Güneye ve doğuya açılmaya, bu yöndeki izinsiz bir yakınlaşmaya ihtimal bile bırakmadı.

1945 öncesine kadar ki Türkiye aslında dış politika açısından bu çerçevede donmuş bir Türkiye'dir. 1945'ten sonra ise yöneticiler kuzeydeki pencerenin genişlemesini, Batı'ya karşı bir koz olarak kullanmışlar. Bu kozdaki cesaret, kimi zaman hükümetleri yerinden etmiştir; nitekim Menderes'in 27 Mayıs 1960 ihtilali nedenleri arasında onun Sovyet Rusya'yla ticari ilişkileri artırma talebi vardır. 12 Mart 1971 muhtırası ve 12 Eylül 1980 darbesi de sosyalist grupların ülkeyi ele geçirme riskine, Türkiye'yi Sovyet Rusya'ya bağlama talebinin güç kazanma ihtimalinin artmasına bağlanmıştır.

Amerika ile ilişki konusu başlı başına bir bütünlüğe sahiptir denebilir. Bu ilişkinin de fiili durumu ve fikri durumu vardır. Yer durumuna bakarak bu yazıda, Zaman Gazetesi'nin İngilizce çıkardığı Turkish Review dergisinden bir aktarmayla yetinelim. Dergi, Temmuz-Ağustos 2012 sayısında Amerikan düşünce kuruluşu CFR'nin Türkiye-Amerikan ilişkileri raporuna yer vermiş. Raporun hazırlayıcıları arasında ABD'nin eski Dışişleri Bakanı bayan M. K. Albright da var. Rapor, Türkiye'nin Amerika ile ilişkilerini şöyle dönemlendiriyor.

1. 1945 öncesi dönem

2. 1945'ten 1990'a kadar Türkiye'nin Amerikan politikalarına entegre dönemi. Bu dönemde Türkiye, NATO üyesi olmuş (1952). Amerika'dan askeri ve ekonomik yardım almış, Kıbrıs Harekâtı (1974) dışında Amerika'yla bir sorun yaşamamıştır.

3. 1990-2003 arası Soğuk Savaş sonrası ara dönem (onlar ara dönem diyorlar ama aslında bu, Türkiye'nin israil'in keyfine terk edildiği, farklı siyasi çevrelerin israil öncülüğündeki girişimlerden kurtulmak için ABD'nin kapisına sürüklendiği dönemdir.)

4. 2003-2010 özerklik dönemi. Mavi Marmara olayının yaşandığı, Türkiye'nin BM'de İran aleyhindeki yaptırımlara karşı oy kullandığı, Rusya ve Çin'le ilişkilerini geliştirdiği süreç... (Rapor, Türkiye tarihinin bu dönemini bile dikkat edin sadece özerklik olarak anlatıyor. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmek için Hekimoğlu İsmail'in bu süreçten hemen önce Zaman Gazetesi için yazdığı kısa İslam tarihinde 'Türkiye, 51. eyalet gibi oldu' sözünün ardındaki gerçeğe 'çok yönlü' bakmak gerek. Herkes, onun bunu eleştirdiğini zannediyordu oysa o, kedince hakikat budur, öyle davranalım, diyor. Siyasi yapıların ABD ile doğrudan ilişkiler geliştirmelerini meşrulaştırıyordu.)

5. 26-27 Haziran 2010 Toronto G-20 Zirvesi sırasında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile ABD Başkanı Obama arasındaki görüşmeyle başlayan yaklaşma dönemi. (Suriye politikası, NATO füze rampaları bu yeni dönemin ürünüdür. Rapor, bu yakınlaşma döneminin Arap Baharı'nı kontrol altına alma açısından önemli buluyor.)

Bu beş döneme bakmadan Türkiye'deki siyasi yapıyı değerlendirmek asla doğru değildir. 11 Eylül vakasından bu yana Türkiye'de güvenlik kayıtlarını inceleyin. Herhangi bir İslami çevreye yönelik bir operasyonun kesinlikle ABD'ye yapılan Cumhurbaşkanı, Başbakan düzeyindeki bir ziyaret öncesine denk getirildiğini görürsünüz. 2014'e kadar devam eden bu uygulama, Türkiye'nin ihtiyacı değil, dışarının Türkiye üzerindeki etkisinin bir neticesidir. Bu gerçeği eğitim, ekonomi, sosyal politikalar, hayatın bütün alanlarına yayabilirsiniz.

Son Dönemin Siyasi Yapısı -6

Uluslararası güçler, dünyanın en ücra noktasındaki çobanı da balıkçıyı da kendi reayası gibi görüyor; kendini onun yoksulluğundan sorumlu tutmuyor ama onu kontrol altına almak ve onun kazancına ortak olmak istiyorlar.

Kıbrıs probleminin ağırlaştığı 1960'lı yıllarda 27 Mayıs ihtilalcilerinin desteğiyle bir süre başbakanlık yapan eski Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, "Ben bir proje hazırlıyorum, daha sonucu öğrenmeden Washington'un haberi oluyor. Bir görev veriyorum. Neticesi bana gelmeden Washington'a ulaşıyor. Sonucu kendi memurumdan önce Amerikan büyükelçisinden öğreniyorum" demiştir.

Mısır'da Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi'ye karşı yapılan gösterilerin günlük programını adeta İngiliz BBC kanalı oluşturuyordu. Kanal muhabirleri göstericilerle her gün neredeyse bir bir konuşup görüş alarak onlara bir sonraki günün gösterisi için enerji ve talimat veriyor.

Bir devletin memurları nasıl oluyor da Cumhurbaşkanı'dan aldığı bir emri başka ülkelerin istihbaratına ulaştırıyor? Bir ülkenin halkı nasıl oluyor da bir dış gücün haber kanalına göre vaziyet alıyor, kendi cumhurbaşkanına karşı gösteriler düzenleniyor?

Bu soruların cevabı, modern çağ gerçeğinde gizlidir.

Uluslararası güçlerin devletlerle ilişkisi açısından modern çağ ikiye ayrılıyor. 1960'lara kadar uzanan birinci dönemde uluslararası güçler, toplumları milli şeflerin eliyle yönetiyordu. 1960'lardan önce başlayıp bugün de devam eden II. Modernizm sürecinde ise gittikçe artan bir müdahalecilikle artık uluslararası güçler toplumları milli şeflere bırakmıyor, yönetici kadroları kendilerine mahkûm etmek için toplumları bizzat kendileri yönlendirmek istiyor.

Bu, ulusal şeflerden bıkan halkların yönetime katılma talebi neticesinde uluslararası güçlerin devletler üzerlerindeki iktidarlarını kaybetmemek için geliştirdikleri bir stratejidir.

Eskiden ulusal şefler birer "eyalet valisi" konumundayken bugün dış güçlerin desteğiyle toplum idaresine atanmış kişilerin kendi toplumları üzerindeki tasarrufları bir belediye başkanının tasarrufunun bile altına düşürülmek, "devlet yönetenler" birer genel müdür düzeyine çekilmek isteniyor.

Uluslararası öğrenci hareketliliğinin ardından uydu yayıncılığı ve internet, milli sınırları deliyor; uluslararası güçlerle toplumlar arasındaki engelleri ortadan kaldırıyor; bireyleri kendi ulus devletinin vatandaşlığından koparıp "dünya vatandaşı" kisvesi altında doğrudan kendisine bağlıyor.

İktidar olmak için “kamuoyu desteği” denen koltuk, zorunlu görülüyor ve uluslararası güçler o koltuğu kendi ellerinde tutmak için taktiklerini sürekli yeniliyorlar.

Eskiden “İdarecilerimiz dış güçlerin sözünü dinliyor” gerçeği söz konusu iken bugün “Toplumumuz, dış güçlerin sözünü dinliyor” gerçeği söz konusudur.

Eskiden siyasi hareketler yurtlarını, devletlerini kurtarma ve koruma derdindeyken bugün toplumlarını kurtarma ve koruma kaygısı ağır basıyor. Bu, Deccal`ı anımsatan uluslararası güçlerin inşa ettikleri bir “sosyal iktidar”dır.

Geçmişte Müslümanlar kendi coğrafyalarındaki devlet iktidarlarının dışa bağımlılığından şikâyet ederlerken bugün “Müslüman toplumlar, kendi bireylerinin dışarıya bağımlılığından, dışarı tarafından yönlendirilmesinden şikâyet eder duruma düştüler.

Bu “sosyal iktidar” etki alanını o kadar genişletti ki devlet idaresinin dışarıya bağılılığı, ulusal başkentlerin işlevsizleşip siyasetin küresel güç merkezlerine kayması bir yana artık aile reisi bile evin gerçek reisi değil, belki evin bir mahkûmudur. Aile bireyleri yaşam tarzları konusunda aile reisini değil, televizyonları dinliyor, onun iktidarını sorguluyor, internetteki öğütleri onun öğütlerinden üstün buluyor, hatta her gün internetteki öğütleri ona aktarıp bir “eski kafalı” adam olarak onu “çağa uydurmaya”, onu da bir “dünya vatandaşı” yapmaya çalışıyor.

SAĞ VE SOLUN SOSYAL İKTİDARI

Fransız ihtilalinde kral ve gelenek yanlıları meclisin sağında, devrimi yapan burjuva ise solunda oturduğundan gelenek yanlılarına sağcı, ihtilal yanlılarına solcu denmiştir. İki kavram zamanla genişlemiş ve soğuk savaş döneminde Amerika yanlılarına sağcı, Sovyet Rusya yanlılarına solcu adı verilmiş.

Modernizmin sağı da solu da sosyal iktidarla ilgilidir. Ancak uluslararası bir yanıltmayla devletlerin sınırlarını aşarak toplumların içinde bir “sosyal iktidar” oluşturma girişimi sadece sola özgü bir çaba olarak gösterildi; sağın uluslararası güçlerin “sosyal iktidarı”na aracı olma ihtimali gözden kaçırıldı.

Sol, soğuk savaş sürecinde dinin yerini alarak daha doğrusu “beşeri bir din” mahiyetinde bir “ideolojik ümmet” olarak dünyanın dört bir yanında teşkilatlanıyor, farklı toplumlardan insanları Sovyet Rusya ve Çin`in hedefleri doğrultusunda kendi devlet yapılarının ötesinde ve rızası dışında kullanıyordu. Bundan hiçbir kuşku yoktu. Sol, bu konuda kendisini sürekli ilan ediyordu.

Sosyalistler, uluslararası sosyalist cephenin bir unsuru olmaktan gururla söz ediyordu.

Aynı süreçte sağ ise daha çok her toplumun milli ve bağımsız yapısı, sola karşı duran geleneksel özü olarak tanıtılıyor; sağcı diye bilinen güçlerin uluslararası güçlerin çıkarları doğrultusunda teşkilatlanma girişimleri yok sayılıyordu.

Oysa bu yöndeki çabalar, II. Dünya Savaşı'nın hemen ardından başladı, "toplumların mukaddesatını koruma" adı altında halkların gözünde meşrulaştırıldı. Sovyet Rusya'nın dağılmasından hemen sonra ise dünyanın en yaygın örgütlenme ağı hâline geldi. Bugün dünyadaki sağ iktidarların neredeyse hepsi "liberal güçler" gibi adlar altında buluşmalara katılıyor ve pek çok ülkeden "sosyal demokrat" partileri de içine alarak "dünya düzeninin" jandarmalığına katkıda bulunuyorlar.

Bütün dünya için geçerli olan bu gerçeğin ışığında bakıldığında Türkiye-Amerika ilişkileri daha iyi anlaşılıyor.

TÜRKİYE - AMERİKA İLİŞKİLERİ

Türkiye-Amerika ilişkileri, bizzat Osmanlı – Avrupa ilişkileri gibi önce fiili bir durum olarak gelişti.

I. Dünya Savaşı'ndan sonra bir kısım Türk aydını, Anadolu'nun kayıp edileceği endişesine kapıldı. ABD Başkanı Wilson'un her toplumun kendini yönetme hakkı ilkesinden beklentiye girerek Yunan işgaline karşı Amerikan mandası olmayı savundu.

Kurtuluş savaşının başarıya ulaşması ile bu düşünce bir kenara atıldı. Amerika'da o süreçte dünya sorunlarına ilgisiz kalarak dünya jandarmalığı için İngiltere'den nöbet devri bekledi.

II. Dünya Savaşı'nın ardından Sovyet tehdidinin hissedilmesiyle Türkiye bir arayış içine girdi ve Sovyet işgaline uğramaktansa İngiltere'nin liderliğini Amerika'ya bıraktığı Batı Bloku içinde yer almaya karar verdi.

Bu sadece askeri ve siyasi bir karar görünümündeydi, devleti elinde tutan ulusalcı elit bundan bir sosyal sonuç çıksın istemiyor gibiydi. Ne de olsa ABD'nin Sovyet Rusya gibi sistematik bir ideolojisi yoktu, dolayısıyla onun Türkiye içinde sosyal bir iktidar kurması daha küçük bir ihtimaldi. Elit sınıf yine de tedbiri elinden bırakmadı, Amerika'nın toplum içinde kurmak istediği iktidara karşı sol ideolojiyi yer yer şiddete dönüşme riskini bile göze alarak destekledi.

Bir yandan "çağdaş uygarlığın" bir kanadı olarak solun toplumu modernize etme (imandan-dinden uzaklaştırma, geleneğe düşman etme) işlevinden yararlandı; öte yandan solu Amerika ile ilişkileri dengede tutmak için bir araç olarak kullandı. Bununla birlikte Amerika'ya karşı sosyal bağları denetleme, Amerika içeride adam arıyorsa, bu adamların kendi yapısı içinden çıkması için girişimlerde bulunma çabalarına devam etti. Bu çekişme yakın bir döneme kadar sürdü.

ABD`NİN “SOSYAL İKTİDAR” ÇABASI

Türkiye, NATO`ya kabul edilmek ve orada kalıcı olmak için iki şey yaptı: Daha üyeliğe alınmadan Batı Bloku ordularını desteklemek için Kore`ye asker gönderdi ve 1952`deki üyelikten hemen sonra da kendisiyle İslam dünyası arasına mayın tarlası döşedi.

1924`ten beri ördüğü fikri engeli, mayın tarlası ile simgesel bir fiziki engele dönüştürdü. (Ne yazık ki Doğu Bloku ile Batı Bloku arasındaki simgesel engel Berlin Duvarı çoktan yıkıldı ama dünyanın en verimli topraklarındaki mayın tarlalarımız hâlâ yerinde duruyor.)

Amerika ise bir NATO üyesi olarak Türkiye`ye iki yardımda bulundu:

Marshall yardımı adı altında ilkokul öğrencilerine dağıtılmak üzere kuru üzüm, çerez verdi.

NATO tesislerinde yetiştirilmek üzere, Türkiye`den askeri öğrenci kabul etti.

Menderes günlerinin bolluğunda Türkiye`nin ne Amerikan kuru üzümüne ihtiyacı vardı ne de askeri eğitim açısından Batı`dan geride olmayan Türkiye`nin askerini Amerika`da eğitmeye. Ama yıllar sonra bir yazarın “Hepimiz, Marshall yardımı Amerikan kuru üzümle büyümiş çocuklarız, Amerikan meyli bilinçaltımıza yerleşmiş” sözünde dile getirdiği gibi bu yardımlar Amerika`nın üst ve alt iktidara, yani hem devlet hem toplum iktidarına sahip olma girişiminin simgeleri idi.

1960`lı yıllardan itibaren ABD çok sayıda sivil öğrenci de aldı. Ülkenin sadece sağ için değil, solu için de burs ayırdı. Solun liderleri ve 28 Şubat`ın Başbakanı Bülent Ecevit, CHP`nin eski genel başkanı Deniz Baykal o burslarla bir süre eğitim aldı. Bir dönemini başbakanı ve sonra Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, yine hem başbakanlık hem cumhurbaşkanlığı yapan Turgut Özal ve başbakanlık yapan Tansu Çiller orada yetişti. Özal ve Çiller bilinmez ama diğerleri muhtemelen, devleti elinde tutan ulusalcı elitin “Amerika adam mı yetiştirmek istiyor, bizden birilerini yetiştirsin” diye sunduğu kişilerdi.

Bunlar yönetime geldiklerinde bağlı oldukları ulusalcı yapı ile Amerika arasında müthiş bir denge sağladılar. Bir yandan o yapıları tatmin ettiler, devleti yöneten elit sınıf onların aracılığıyla devlet içindeki konumunu korudu; öte yandan Amerikan çıkarlarına da hâlel getirmedi. Amerika`nın sosyal iktidarının üzerinde de müthiş bir perde oluşturdular, o iktidarın gelişimini ustalıkla gizlediler. Amerika bu süreçte milliyetçi çevrelerle de özellikle NATO`da eğitim almış askeri öğrenciler üzerinden sıkı bir bağ kurdu.

Soğuk Savaş sürecinde Amerika devletlerle ilişki anlamına gelen makro ilişkiyi (üst ilişkiyi) kendi üstlenmiş; mikro ilişkiyi yani bireyleri modernize etme işini her fırsatta üniversite ve kültür çevrelerine Fransız nişanları dağıtan Fransa ve Nobel ödülleri veren İsveç gibi Avrupa ülkelerine bırakmıştı. Askeri ve siyasi ilişkileri kendi kuruyor, sosyal demokratları kollayacak şekilde bir sosyal düzenlemeyi Avrupa`ya bırakıyordu. Oysa bugün neredeyse her şey

Amerika'ya kaydı. Artık büyük romancılar da Amerika'dan çıkıyor. Dünyanın dört bir yanında hayat Amerikalılaştırılıyor.

ABD, 1924'te siyasi hayattan olduğu gibi bürokrasiden de silinen Türkiye'nin dindar çevreleriyle belki "dindar da olsa milliyetçi" diye kodladıkları hariç hiçbir bağ kurmadı. Komünistlerin bile insan haklarına sahip çıktı ama dindarlarla ilgili hiçbir hak ihlaline karşı girişimde bulunmadı. 90'lı yıllarda ise İsrail'in önünü iyice açarak dindarları, adeta onun ulusalcı elitle kurduğu "vicdana" terk etti. Tabiri caizse dindarları canından bezdirdi. Buna rağmen onların iktidarını kaçınılmaz görünce geri adım atmak durumunda kaldı.

ABD, dindar kesimlerin Türkiye'de iktidar olmasını hiçbir zaman istemedi. Ancak fiili bir durumla karşılaşınca Türkiye'deki ve İslam dünyasındaki çıkarlarından olmamak için iktidar edasıyla ilişki kurdu ve devamında iktidarla ilişkisini kalıcılaştırma yolunu aradı.

Bugün ABD için hâlâ büyük problem, dindar kesimlerin (dindar halkın) onu asla sevmediğinden emin olmasıdır. Buna karşılık modern kesimle kurduğu bağın da kopmasından endişe ediyor. Bu, onun için istenen bir durumdur, demek mümkün değil. O, bu kaçınılmaz durumdan bir yandan azami yararlanmaya çalışıyor, öte yandan bu çelişkili durumdan kurtulmanın da yolunu arıyor.

Türkiye'deki siyasi gelişmeler, bu karmaşık ilişkiler ve vaziyetler göz önünde bulundurulmadan anlaşılabilir.

Son Dönemin Siyasi Yapısı -7

Modernizm, bir 'yok ediş' bir 'tüketiş' hâlidir; insana ait ne varsa onu tüketiyor, bununla birlikte kendi öz yavrularını da tüketiyor.

Düne kadar 'insanlığın kurtuluş reçeteleri' diye sunulan modernist ideolojiler, bugün 'kötü bir anı' gibi görülüyor, bizzat kendi taraftarları tarafından lanetleniyor veya bugün bir 'kurtuluş reçetesi' gibi sözü edildiğinde gülünüp geçiliyor.

Nerede kapitalizm? Onun dünkü savunucuları daha köşe yazarlığı yapmaya devam ederken kendisine ne oldu?

Ve kapitalizme karşı isyan eden 'efsane' sosyalizm... Bugün yüzü kızarmadan kaç kişi 'Ben bir sosyalistim' diyebiliyor.

Modernizmin dayanağı olan 'pozitivizm' denen 'akla tapıcılık' öldü, 'akılperestlik' (akla tapış, akla kulluk) yönünde geliştirilen toplum tezleri bir bir çöktü; toplum bilimciler onların iflasını, onların insanın ihtiyacını karşılamadaki acziyetini bir bir ilan ediyor.

Allah`a karşı ilahlık taslayan her kişinin gün gelip ölmesi gibi beşer icadı olan ve özünde Allah`a isyan üzere kurulu her ideoloji de ölüp gidiyor.

Allah`ın dini bütün doğrularıyla insanlığa rehberlik ederken beşer icadı ideolojilerin birer 'yoldan sapma` hali olduğuna bütün insanlık tanıklık ediyor.

Gerçek önderlik, tevhid ehlinin önderliğidir; diğer önderlikler birer 'yoldan sapma` hâlidir, birer 'adam aldatmaca` oyunudur.

Bu aldatmacanın içinde olanlar dün kendi ideolojilerinin adıyla ortalıkta idiler, bugün ideolojilerinin insanlığa karşı işlediği suçları üstlenmeme uyanıklığıyla yeni adlarla kendilerini kamufle ederek varlıklarını devam ettirmeye çalışıyorlar.

Onların bu kamufleji düşünsel bir etkinlikle yırtıldığında, kendi eylemleri onların ideolojik yüzlerini açığa vurduğunda bugün onlara 'zorlama` bir güven duyan kitleler, onların minyatürünün Mecliste neredeyse otuz yıl görev yapan bir Tunceli milletvekili olduğunu görecektir. Bu tecrübeli milletvekili onların saf hâliydi, kamuflejsiz görünümüydü.

Hangi biri kendi üzerindeki kamufleji kaldırsa onun gibi görünecek ve halk o milletvekiliyle güldüğü gibi onlara da gülmekle yetinecektir. Ondan nasıl bir toplum mümessili, bir toplum önderi çıkmışsa bunlardan da öyle bir toplum mümessili, öyle bir toplum önderi çıkar.

‘İDEOLOJİK EVRİM’

Modernist ideolojiler, belki bir zamanlar kendilerini biyolojik evrime (Darvin'in insanın maymundan geldiği teorisine) bütün hâlleriyle inandırdıklarından sosyal hayatta adeta maymunluktan insanlığa doğru bir yol alma çabasındadırlar. Ancak bu çabanın sonucundan ortaya bir türlü bir insan çıkmıyor. Modernizm, doğura doğura yine insanlığa karşı konumlanan bir şeyler doğuruyor. Maymun, çağın tozuna toprağına boyanıp bir daha karşımıza çıkıyor.

Bu bakış açısı içinde modernist ideolojilerdeki küresel değişimi görmek, bugünkü siyasi yapıyı anlamak için bir zorunluluktur.

Modernizmin asıl ideolojisi kapitalizmdir. Kökleri Hz. Adem aleyhisselam'ın asi çocuğu Kabil`le dayanacak kadar eski olsa da kapitalizm modern dönemde Avrupa`da 'burjuva` denen patron sınıfının bir fikriyatı, bir iktidar aracı olarak doğdu.

'Para` uğruna 'kâr` uğruna, maddi kazanç uğruna, 'sermaye` uğruna insanı tüketmeyi, insanı sermaye büyütme kurban etmeyi ilke edinen ve bu yönüyle Kabil ile Habil kıssasında mal için kardeşini katleden Kabil`e denk gelen bu ideoloji, bugün 'vahşi kapitalizm` diye anılacak kadar dışlandı. Kapitalizmin taraftarları, onunla anılmaktan utanç duyuyor ve 'imaj` yenileme gereksinimi duyarak kendilerince daha insani bir imajla kendilerini 'liberal` olarak tanıtıyorlar. Bu, modern dönem kapitalizminden bir farklılaşma, daha doğrusu bir kopma değil kapitalizmin bir yeniden organizasyonu, bir 'yeni yapılandırma`dır. Kapitalizmin, ihtiyaç üzerine yeni bir aşamaya geçmesidir.

Kapitalizm, sadece serbest ticarete odaklanmışken liberalizm “Bırakın yapsınlar” ilkesiyle ‘Her şey serbest olsun, insanlık tüketip eğlensin’ diyor, ahlakın bir dayatma olduğunu öne sürüyor, “Herkesin, hayat tarzı` kendi ahlakıdır. Kimsenin ahlakı başkasının yaşam tercihinden üstün değildir” diyerek bütün gayri ahlaki halleri ‘meşru` birer hayat tercihi olarak öne sürüyor, bir dindarın bireysel hayat tarzı ne kadar saygıya değerse ‘düşük` diye bilinen birinin de hayat tarzı o kadar saygı değerdir, diyor. ‘Onların da bir ahlakı var’` diyerek esfelüssafilin olanları saygın bir topluluk olarak hatta onları kutsayarak siyasi bir taraf gibi toplumun önüne çıkarıyor. ‘Her şey serbest olsun` diyen liberallere ‘İslam da her yönüyle serbest olsun mu?’ sorusu yöneltildiğinde birden düşünce değiştiriyorlar, bir kısmı görüş beyanından çekinirken diğer kısmı bir marksist kadar İslam`a düşman kesiliyor.

Aslında ‘liberalizm, kapitalistlerin ürettiklerini satabilmek, sürekli tükettirerek üretimi sürdürmek için uydurulmuş bir ideolojidir` demek hiç de yanlış bir tespit değildir.

Bu ideoloji, Avrupa`yı ahlaken çökme noktasına düşürünce bu ahlak anlayışından ürken ama kapitalizmin ‘kazanç` ideolojisinden de gönülleri kopmayanlar, Batı`da ‘muhafazakâr demokrasi` (Batı koşullarında Hıristiyan demokrasi) diye kapitalizmin yeni bir versiyonuna yöneldiler.

SARAY İÇİ BİR İSYAN: SOSYALİZM

Sosyalizm, bir mazlum ideolojisi olarak değil, kapitalizmin saray içi bir isyanı olarak doğdu.

Sosyalizm modernizme karşı bir isyan değil kapitalizme karşı bir çıkar çatışmasıdır, diğer bir yönüyle sosyalizm aslında komünizmin bir ara devresidir.

Sosyalistlere göre insanlar biyolojik evrimle maymundan dönüşürken başlangıçta ilkel kominal bir topluluklardı, onlara göre o ilkel toplumda ne mal vardı ne de namus. İnsanlar o malsız ve namus yoksunu hâlde mutluydular. İnsanlığın tekrar mutlu olması ancak yeniden o malsız ve namus yoksunu hale dönmekle mümkündür. Sosyalizm, toplumu o malsız ve namus yoksunu hale hazırlamak için iş başına gelmelidir.

Sosyalistlerin çoğu, bugün ideolojileriyle toplumun karşısına çıkamadıklarından kendilerini ‘sosyal demokrat` olarak tanıtıyorlar. Hâlbuki ‘sosyal demokrasi` Batı tarafından geliştirilen bir ‘kontra` ideolojidir. Sosyal demokrasi, liberalizmin bazı sosyal haklar katılmış halinden başka bir şey değildir. Sosyal demokratlar da ‘bırakın yapsınlar` ve ‘herkesin ahlakı kendine` diyerek ahlaksız tüketimi öneriyor ancak klasik liberalizmden farklı olarak ahlaksız tüketime sosyal güvence getiriyorlar.

Bu yönüyle modernizmin ahlaksız tüketimini daha da sürdürebilmekten, onu daha da devlet korumasına alarak kurumsallaştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Sosyal demokratların önemli bir bölümü inanç olarak aslında Marksisttir. Ancak sosyal demokrasi liberalizme karşı taviz niteliğinde olduğundan ve neticede hepsi modernizmin birer mezhebi sayılacağından ‘sosyal demokrasi` ile bugünün dünyasında ‘liberal demokrasi` arasındaki farkı seçmek için

adeta mikroskop kullanmak gerekir. Sosyal demokrasi, bazı işçi ve yabancı hakları sağladıysa da ahlak noktasında Avurapa'yı daha da ağır bir çıkmaza sürükledi.

EMPERYALİST BİR PROJE: ULUSAL SOL

Ulusal solun, toplumları öze döndürme adına özünden koparma girişimi olduğu bugün her yönüyle ifşa olmuştur.

Bir Fransız sömürge ideolojisi olarak üretilen ulusal sol, ilk bakışta Marksist ideoloji üzerine inşa edilen bir milliyetçilik anlayışı gibi görünse de öyle değildir. Ulusal solculara göre milliyetçilik ilkel bir eğilimdir, asıl olan soldur. Ancak aslında onların sol yanı da Müslüman toplumları sosyalizmin Rusya ve Doğu Avrupa dikta tecrübesinden yararlanarak modernize etme girişiminden başka bir şey değildir.

Ulusal sol, İslam dünyasında tamamen İslam'a karşı konumlanmış bir ideolojidir, İslam nerede duruyorsa onlar hep tam ters yönünde durdular.

Kimdir İslam dünyasındaki ulusal solcular? Mişel Eflak'ın iki evladı Hafız Esad ve Saddam Hüseyin, Mısır'dan Cemal Abdunnasır, Tunus'tan Habib Burgiba, Libya'dan Muammer Kaddafi, Filistin'de FKÖ... Bunların yaptıklarına bakınca aslında A. Öcalan'ın ulusal solunu anlatmaya gerek bile kalmıyor, basit bir kıyas ve küçük bir ilişkiler araştırması tabloyu ortaya koyuyor. Yine de bu ulusal solun bugününe bakmakta yarar var. 'Kürt' ulusal solunun genel tablosu şudur:

1. Bir bölümü klasik Marksist'tir. Büyük şehirlerin düşük yerlerinde, İstanbul'un İstiklal Caddesi'ndeki entel şaraphanelerinde, bir kısım sair solcu dostlarıyla birlikte işin mal yönünden olmasa da namus yönünden çoktan ilkel kominal toplumunu bulmuş yaşıyor, orada bir de Kürt edebiyatı yapıyor. Edebiyat medeniyettir. İlkel olanın medeniyeti olur mu? İçinde buldukları hâl bunu fark etmeye elverişli değil. Onlara göre din de namus da eski bir efsane, onların entel şaraphanelerinde o efsanelerin yeri yok. Dünya yalnızca koca bir şaraphanedir, gerisi yalan.

2. Bir kısmı, daha sosyal yaşıyor. Avrupa'daki Yeşiller Partisi'nin ahlak anlayışını Kürtler arasında yaymakla siyaset yapıyor. Aile kurumuna, namus duygusuna karşı savaşını sürdürüyorlar. Kendisini eşcinsel haklarına adanmış kimi Yeşillerin, Marksizm-Feminizm sentezi tezlerine teslim ederek;

-Aile, bir sömürü aracıdır.

-Namus, kadını köleleştirmek için uydurulmuş bir bağıdır, bir kelepçedir.

-Kadının özgürlüğü klasik aileden ve namustan kurtulmasıyla mümkündür diyorlar.

Özetle; Müslüman bir halk ne düşünüyorsa onlar tam zıddını düşünüyorlar. Tarih anlayışları da dış politika anlayışları da orada şekillenmiş. İdris-i Bitlisi'ye hain diyorlar. Peki neden? Sadece Osmanlıyla anlaşan bir İslam âlimi olduğu için.

Bosna Savaşı'nda Kaddafi ile birlikte Sırp yanlıydılar. 2012'deki Gazze mezalimi konusunda Mezopotamya'nın Sesi radyolarını dinledim, açıkça İsrail yanlısı yayın yapıyor ve Filistinlileri suçluyorlardı.

Ulusal sol, milliyetçiliği sadece bir Truva atı olarak kullanıyor, halka ulaşmak için kamuflej aracı ediniyor. Bunu fark etmek öncelikle milliyetçilik adına ulusal sola bağlananlara düşer. Onların her gün ekranlarda izlenen kadın-erkek temsilcileri, tutumlarında nasıl bir öze dönüş bulduklarını sorgulamaları gerekir.

Onların 'özel yaşamları' bugüne kadar bir iki örnek dışında hep kendilerine bırakıldı oysa siyasetçinin özel yaşamını elbette değil ama özel yaşam anlayışını halkla paylaşması beklenir.

Normal şartlar altında Yeşiller Partisi türündeki bir yapının Avrupa'da bile oy oranı yüzde beşlerin altındadır. Bizdeki sola -haydi CHP'ye denk geliyor diyelim- yüzde yirmi-yirmi beş bile çok gelir.

Bu arada kendileri için dindarlığı uygun görenlerin yöre söz konusu olunca ulusal sola yönelişlerinde, eğer uluslararası güçlerin karşı konulamaz bir baskısı söz konusu değilse bir bilinçaltı milliyetçiliği aramak, bir 'azapta gerek' felsefesi görmemek, bir kültüre dönüşen ayrımcılığı hissetmemek mümkün değil.

Bir Not:

'Kürt' ulusal solu için daha ayrıntılı bilgileri 'Kürtler'de İslami Kimliğin Gelişmesi' adlı kitabımda bulabilirsiniz.

Ve Son Söz:

Sev-Genç'in Ardından Zevk-Genç

Bedensel zevki her şeyin önünde tutmak olarak tarif edilen zevkperizm, çağın en etkili akımına "dönüştürüldü". Kişileri, davranışlarının odağına bencil bedensel zevki koymaya yönelten bu "akım/hava", atom bombaları ile hizaya gelmeyen halkların boynunu büktü, ideolojilerle bozulmayan toplumları "sokağa düşürdü".

Zevkperizm, İngilizlere Hindu zühdüyle direnen Hintçiliği bitirdi. Kadim tutumluluk örfüyle ABD'ye direnen Japonya'yı "etkisiz elemana" dönüştürdü. Amerika'yı istila edip ABD'ye babalık yapan Avrupa'yı ABD'nin emir eri yaptı.

Avrupa, Afrika'yı İncil'le sakinleştirip ehilleştirdi ama bitiremedi. Dün kaması ve mızrağı ile Avrupa'ya direnen Afrika gençliği, bugün zevkperizm zincirleriyle bağlanmış olarak inim inim iniyor.

Eskiler, "Kalem, kılıçtan keskindir" demişlerdir. Kalem ürünü Batılı ideolojiler, Batı'nın barutundan daha büyük (!) işler yaptı. Zevkperizm, kalemden de keskinmiş! Bugün Batılı ideolojilerin yapamadığını yapıyor. İdeolojilere aklıyla karşı koyan toplumlar, zevkperizm karşısında fena hâlde sarsılıyorlar.

Dünyadaki diğer düşmanlarını hizaya getiren zevkperizmin üreticileri, şimdi bütün güçleri ile İslam dünyasına yönelmişlerdir.

Dün Haçlı kılıcına teslim olmayan İslam dünyası... Emperyalist Avrupa'nın barutuna zaferlerle direnen İslam dünyası... İdeolojileri hikmetle yerlere seren İslam dünyası... Bugün zevkperizm belası karşısında donanımsız duruyor.

Zevkperizmin kökleri nedir? Neyin ardılı olarak geldi ve bugün nasıl kullanılıyor? Analizimizde bu soruların cevaplarını bulmaya çalışacağız.

BİR ZAMANLAR SEV-GENÇ VARDI!

Batılıların bugün hedonizm dedikleri zevkperizm, bizde yeni değil, kadim bir eğilimdir. Tarihçilerimiz, Haçlıların yanlarında getirdikleri kadınları, Müslüman gençlere musallat ettikleri ve o gençlerin Haçlı kalelerinde hizmetkâr konumuna düştüklerini aktarırlar. (Selahddin romanına İbnü'l-Esîr'den naklen böyle bir ayrıntı koymuştum.)

Yine tarihçilerimiz bizdeki bazı hırslı vezir ve eski zaman bürokratlarının genç şehzadeleri etkisizleştirmek için onları zevkin zincirlerine bağladıklarını yazarlar. Tahta çıkmak için sabırsızlanan, kedisine uygun askerler bulup ortalığı karıştırma potansiyeline sahip zavallı şehzade, nefsinin zühdle değil, bedensel hazla teskin etmeye başlayınca atıl duruma düşer ve eğer "taht ona ihtiyaç duymazsa" tarihe karışıp gider.

Bizde, beşeri aşk kavramlarıyla tasavvufun anlatılması ise zevkperizmin kimi zaman bir akım/hava haline geldiğine de işaret eder. Toplum, zevkperizm içinde öylesine duyarsızlaşmış ve zahid öylesine çaresiz kalmış ki toplumun dikkatini nefis terbiyesine çekmek için tamamen beşeri sevgi kavramlarını kullanmıştır. Hatta tekke için "meyhane", mürşid için "saki", hak davaya sevdalanma için "aşk şarabını içmek" imgelerine başvurmuştur. Nihayetinde, bu başvurmadık yol bırakmayan direniş, zevkperizmi gemlemiştir. Ancak 19. yüzyıla geldiğimizde bu direniş, hem darbeler almış hem çağın gerçekliği karşısında kendisini yeteri kadar yenileyememiştir.

Avrupa'ya burslu olarak Kahire ve İstanbul'dan giden ilk gençlerimizin aldıkları züht öğütleri, Mason localarının onlara karşı kullandıkları zevkperizm silahı karşısında yeterli etkiyi göstermemiştir. Duayla uğurlanan gençler, içki ve fuhuş müptelası olarak dönmüş; "utanmazlıkları" ile meşhur olmuşlardır.

20. yüzyılın başında Nazım Hikmet, Kemal Tahir hatta sonradan yer yer Yaşar Kemal gibi solcu yazarlar da zevkperizmi gençleri sola çekmek için araçsallaştırmışlar; şiir ve nesirlerinin arasına zevkperizmi sıkıştırmışlardır.

Buna rağmen zevkperizm, 20. yüzyılın son çeyreğine kadar bizde sınırlı kalmıştır. Bizde o dönemde, ideolojilere karşı daha çok sev-genççilik olarak görünmüştür.

Doğu (Şark) toplumlarında eskiden beri beşeri sevginin/aşkın bir yeri vardır. Ancak beşeri sevgi/aşk, evlenme amaçlı olduğunda ve sınırları korunduğunda meşru görülmüş hatta kimi zaman kutsanmıştır. Nitekim Doğu toplumlarında edebiyatın mühim bir kısmı, beşeri sevgi/aşk temalıdır.

İdeolojilerin gençleri idealleştirip onları kurulu yapıya karşı isyan etmesinden rahatsız olan dış ve iç güçler, bu “sevgi”yi suiistimal etmişler, gençleri sakinleştirip/ehilleştirip boyun eğdirmek için araçsallaştırmışlardır.

Sevgi/aşk, bazı bireylerin hâli iken toplumsallaştırılmış ve kişiler evlenmek için değil; “sevme/aşık olmak” için uğraş vermeye başlamışlardır. Zira, tiyatro, sinema; roman, hikâye ve şiirler onları bu yöne itmiştir.

Bugün, zevkperizmin “anası” olan o sevgicilik/aşkçılık akımı hâlâ sürdürülüyor; filmler ve insanı yönlendirme niteliğine sahip diğer sanatsal ürünler veya sanatsal ürün taklidi üretimler, hangi temayı öne çıkarırsa çıkarsın bu aşkçılığı araya sıkıştırıyorlar.

ZEVKPERİZMİN DOĞUŞU

Zevkperizmin bir “düşük” insan hâli olarak varlığına değil ama siyasi bir amaç için kullanılmasına ilk kez Hitler dikkat çekiyor. “Kavgam” adlı kitabında Hitler, Yahudileri “saf kan” Alman gençlerini etkisizleştirerek Alman toplumuna tamamen hakim olmak için zevkçiliğe yöneltmekle itham ediyor.

Hitler’in doğruluğu sorgulanabilir bu iddiaları ortaya attığı sırada zevkperizm, Rusya’da Sovyetler tarafından araçsallaştırılmıştı. Eşcinselliği yasaklayan Sovyetler düzeni, zevkperizmin diğer dallarını “özgürlük” olarak sunmuş, üretmiş ve kullanmıştır. Nitekim, bu çerçevede Sovyetlerde helalar kapısız yapılmış, hamamlarda kadın ve erkek ayırımına gidilmesi yasaklanmıştır. Bugün eski Sovyet yapılarında hâlâ kapısız helalar mevcutmuş.

Zevkperizmin İslam dünyasındaki ilk öncüllerinin bir kısmı da sosyalist çevrelerdir. Sosyalist çevreler, kadın ve erkek eşitliği adı altında her tür sınırsızlığı “özgürlük” diye tarif etmişler ve hatta dayatmışlardır. Ancak kapitalist dünya, bu hususta onların sosyalist avcı keklığı olarak kullandıkları zevkperizm silahlarını ellerinden almış ve başta Kuzey Batı Avrupa olmak üzere bizzat onlara karşı kullanmıştır. Zevkperizm, ilgi görünce aynı zamanda ticari bir araca dönüşmüştür. II. Dünya Savaşı’nın ardından Hitlerin ırkçılığında sonra Sosyalizmi büyük düşman ilan eden kapitalist-Yahudi dünya, Kuzey Batı Avrupa’da etkili olan bu silahı

sosyalizme meyilli olan İspanya, İtalya, Yunanistan gibi ülkelerde turizm adı altında plajcılığı yaygınlaştırarak kitleleşmiştir.

Aynı dönemde plajcılık zevkperizmin bir öncülü olarak Türkiye üzerinden İslam dünyasında da kitleleştirilmeye çalışılmıştır.

Sosyalist çevrelerle kapitalist çevrelerin zevkperestlikte ittihat ettikleri plajlar, her şeye rağmen 1980'li yıllara kadar İslam dünyasında üreticilerinin umduğu kadar yayılmamıştır. O üreticiler, bu süreçte yaygınlaşan televizyon üzerinden sev-genççiliğe büyük yatırımlar yapmak zorunda kalmışlardır.

Günümüz İslam Dünyasında Zevkperestlik

Sosyalizmin iflasından sonra fikri bunalıma düşen pek çok sosyalist, kendisini unutmak, zihnini meşgul edip düşünmekten kurtulmak için zevkperizme yöneldi. Bunların bir kısmı yayınlarına alıcı bulamayıp ekonomik darlığa düştüğünde "sınırsız" yerel kapitalistlerle buluşup zevkperizm ticaretinin bir alt çalışanı olarak iş gördü, sonradan uluslararası şirketler ve küreselci vakıflarla buluşan bu "ortak sermaye", küresel düzene hizmet edecek şekilde zevkperizm ticareti yaptı.

Fas ve Cezayir başta olmak üzere Kuzey Afrika'da pek çok genç kadın, bu eski solcu zevkperest tüccarlarca devşirilip başta Fransa olmak üzere o alana taşındı. Böylece tarihte ilk kez İslam dünyasından dışarıya yönelen bir fuhuş sektörü oluştu.

Türkiye'de ise 1970'li yıllardan itibaren "film yıldızı" olarak tanıtılan kimi kadınların bir süreliğine ABD'e götürülüp "Amerikalı koca buldu" reklamıyla sözde evlendirilmesi vakaları görüldü. Ama zevkperizmin Sol menşeli öncülüğünü, 1990'lı yıllarda eski ateist Marksistlerden Ahmet Altan yaptı. Ahmet Altan, romanlarında açıkça sınırsız zevkperizmi Solculuk bunalımına karşı bir çözüm gibi öneriyor. Aynı şahıs ne yazık ki kimi İslamî terimler kullanarak köşe yazılarıyla dindar çevrelere de uzanıyordu.

2000'li yıllarda İslam dünyasına karşı "Bush Teorisi" ortaya konduğunda, Altan ve benzerieski Solcular, bunu bir fırsata dönüştürdüler, o teoriyi besleyen vakıflarla doğrudan veya dolaylı çalışmaya başladılar. Ki o vakıfların en bilineni George Soros'a ait Soros Vakfı'dır. Bu vakıf, Sovyetleri geride bırakarak bütün değerleri yok sayıp eşcinselliği de zevkperizmin bir alt kolu olarak teşvik etti.

Bu arada Bush Teorisi'nin önemli üreticilerinden ABD eski Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in zevkperizmi İslam dünyasını etkisizleştirecek en önemli silah olarak ifade ettiğini belirtmek gerekir. Aynı teorinin akademisyenlerinden Susmit Kumar ise İslam dünyasını etkisizleştirmek için ateizmi öneriyordu. İkisi farklı şeyler söylemiş görünse de günümüzde İslam dünyasında zevkperizm, ateist eski Solcularla bazı kapitalistlerin ortaklığı üzerine kuruludur. Ortaklık böyle yaygın iki zıt kutuptan oluşunca üretkenleşmiş ve İslam dünyasının her yanını sarabilecek bir güce ulaşacak kadar yayılma potansiyeline sahip olmuştur.

Bugün ne yazık ki “Canım istemiyor” ya da “Keyfime uymuyor” sözü, “İnancıma aykırı” sözünden daha çok ilgi görüyor. Bireyler, keyiflerini inançlarından önce tarif ediyorlar. Bu da başta aile olmak üzere İslam dünyasının temel kurumlarını sarsıyor.

DÜNYANIN ZEVKPERİZMLE MÜCADELESİ

Rusya ve Çin, zevkperizme karşı milli duyguları diriltmekle mücadele etmeye çalışıyorlar. Bu ülkeler, aynı ırk veya akraba ırklardan oluşan büyük bir nüfus potansiyeline sahip olmalarına rağmen bu yolda henüz yeteri kadar başarılı değiller.

Anglo-Sakson dünyanın temsilcisi ve büyük ölçüde siyasi Yahudiliğin etkisindeki ABD ise zevkperizmi, Yahudiliğe düşman olmayan, aksine kendisini siyasi Yahudiliğin amaçlarına adanmış Evanjelist Hıristiyanlıkla aşmaya çalışıyor.

ABD, bu konuda epey de başarı gösteriyor. Nitekim, zevkperizmin “fikirsiz” eski müntesibi oğul Bush (George W. Bush), Evanjelizmle zevkperizmden uzaklaşmıştır. Bush, eski Sosyalist İngiltere Başbakanı ve baldızı İslam’ı seçip İslam davetine başlayan Tony Blair’i de Evanjelizme çekmiştir.

Bush, Batı’yı darmadağın eden zevkperizm silahını İslam dünyasına yöneltmiş; Blair de ondan sonraki süreçte sözde İslam dünyası kaynaklı teröre karşı yapılanmanın başına geçirilmiştir. Mühtediler daima daha idealist olurlar. Bu iki zevkperizm mühtedisi, imha gücüne inandıkları zevkperizmi bütün imkânları ile İslam dünyasına yöneltme hareketi başlatmışlardır.

İSLAM DÜNYASINDA ZEVKPERİZMLE MÜCADELE

Zevkperizmin karşıtı fikir değildir. Fikir, kalemdir. İslamî kalem, ideolojilere karşı koydu ve ideolojileri yendi. Bir post-modern çağı üretimi olan çağın zevkperizmi ise kalemi kapsasa da kalemden ibaret değildir.

Fikirler, zevkperizmi zayıflatabilir ama asla imha edemez. Zevkperizmi imha edecek olan nefis terbiyesini sağlayıcı zikirdir. Ama zühdü sağlayan bir zikir... Muamelata yansıyan bir zikir...

İslam dünyasında zühd kurumları İngilizlerin de büyük yatırımı “bidat” propagandası ile zayıflatıldı. O kurumlara karşı Hanbeli-Selefi zühd söylemi öne çıkarıldı. Ne var ki bu söylem Gazzali öncesi çağda İslam dünyasını zevkperizmden korumakta en kötü şekilde başarısız olduğu gibi bugün de başarısız olmaktadır.

Cemaatleşmeyi dolaylı yoldan reddedip zikri bireyselleştiren bu zühd yolu, bugün Arap İslam dünyasının yaygın bir söylemi olsa da o dünyayı zevkperizmden kurtaramamaktadır. Esasen böyle bir kurtarma hedef ve programına da sahip değildir. Gazzâlî’yi okuyan ama günümüz

gerçekliği içinde anlamayan eski zühd kurumlarımız ise gösteriŖle imaj kazanmaya alıŖırken imaj bir yana özlerini bile yitiriyorlar.

Bu koŖullar altında İslam dünyası zevkperizme karŖı hâlâ ŖaŖkınlık evresindedir. Oysa ŖaŖkınlık tabii olmakla beraber uzun sürdüğünde düşmana fırsat verir.

Bu evrenin derhal geride bırakılması gerekir.

İslam dünyasının gemiŖte fikir sorunu vardı, bugün zikir sorunu vardır. İslam dünyası derhal, zevkperizme karŖı imkânlarını buluŖturmalı, Kur'an ve Sünnet'in önderliğinde tarihteki büyük tecrübesini yeniden değerlendirip bugün bu "yumuŖak güç" denen köleleŖtirici zalim silaha karŖı donanmalıdır.

Zühd, bir söylem olarak kalmamalı. ağ, salt söylem geliŖtirme ağı değil, amel çağıdır. Fikir ve zikir, buluŖturulmadan İslam'ın maneviyat uçakları zevkperizm bombardımanını sonlandıramaz. Derhâl bir nefis terbiyesi harekâtı baŖlatılmalıdır.